

SJORS van de Rebellenclub

14 september 1963
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 37

Map en Moppie

Vragen staat vrij

Alfred Hitchcock

Marjolein van Vliet in Arnhem vraagt ons om een paar gegevens over Alfred Hitchcock. Hier komen ze, Marjolein. Alfred Hitchcock werd op 13 augustus 1899 in Londen geboren. Hij studeerde enige tijd aan een technische school in zijn geboortestad, vervulde daarna verschillende functies in het zakenleven en de handel en begon in 1923 aan zijn carrière als filmregisseur en -producer. Hij maakte diverse TV-series en meer dan vijftig misdaadfilms. Hij is getrouwd met Alma Reville en heeft een dochter. Hij spreekt Engels, Frans en Duits. Men beweert dat hij een vermogen van rond zeven miljoen dollar bezit.

★

Paul Anka

„Ik heb gehoord dat Paul Anka getrouwd is, maar ik weet niet met wie,'' schrijft ons Dick Smit in Apeldoorn. Dat is gauw gezegd, Dick. Paul Anka, de bekende Canadese zanger, is in het begin van dit jaar in Parijs in het huwelijk getreden met de Brits-Libanese mannequin Anne de Zogheb. Het huwelijk vond plaats op het vliegveld Orly in de omgeving van de Franse hoofdstad. Paul ontmoette Anne voor het eerst in Puerto Rico, waar hij meer dan een jaar geleden optrad.

★

Jean Gabin

„Weet u misschien het adres van Jean Gabin?'' vragen twee vriendinnen in Aalsmeer. Jean Gabin kunnen jullie bereiken via de heer André Bernheim, 55 Avenue Georges V, Paris-8, France.

Esther Ofarim

„Voor welk land zong Esther Ofarim bij het laatste Eurovisie-Songfestival?'' vraagt Janny Vervossen in Brugge. Esther Ofarim, Janny, kwam toen uit voor Zwitserland. Ze zong het liedje „T'en va pas'' en ze eindigde op de tweede plaats achter Jörgen en Grethe Ingmann (Denemarken) met „Dansevise''.

★

Louison Bobet

Jean Debruickere in Antwerpen wil graag weten wat de Franse wielrenner Louison Bobet zoal gepresteerd heeft. Bobet heeft tijdens zijn wielerloopbaan vele overwinningen behaald. Hier zijn er enkele. 1951: kampioen van Frankrijk (evenals in 1950), winnaar van de ronde van Lombardije, winnaar van de wegwedstrijd Milaan-San Remo; 1952: winnaar van de Grand Prix des Nations; 1953: winnaar van de Tour de France (evenals in 1954 en 1955); 1954: wereldkampioen; 1955: winnaar van de ronde van Vlaanderen, de ronde van Luxemburg en de ronde van de Dauphiné Libéré; 1956: winnaar van de wegwedstrijd Parijs-Roubaix; 1959: winnaar van de wegwedstrijd Bordeaux-Parijs.

COCO DE CLOWN

Jenny en de ruimteman

DIE DAG HADDEN DE CLUBLEDEN HUN GEDACHTEN NIET BIJ WAT ZE DEDEN.

WEES IN VREDES-NAAM VOOR-ZICHTIG!
EN NU MAAR AF-WACHTEN OF ER IETS GAAT GE-BEUREN!
HELP!
DAAR HEB JE HET WEER! JEFF, BEN JE KLAAR?
JA, JA!

IN DE ROOK WAS EEN MANNENFIGUUR ZICHTBAAR.
DAAR IS HIJ!

MAAR OPEENS...
HELP!

ZORGEN JULLIE VOOR JEFF! IK GA ACHTER DIE MAN AAN!

MAAR MIDDEN IN DE VLAMMEN VERDWEEN DE ONBEKENDE MAN.

IK KON NIET VERDER! DE HITTE IS ONDRAAGLIJK! HOE IS HET MET JEFF?
MET MIJ IS ALLES OKÉ! EN IK HEB EEN FOTO!

De waarheid over de baron van Münchhausen

De postiljon kwam binnen, hing zijn hoorn op en ging tegenover ons zitten. Plotseling werden we opgeschrikt door een luid tatataaatata. Wat was het geval? De tonen die de postiljon in zijn hoorn geblazen had, waren bevroren. Nu, bij het warme vuur van de open haard, waren ze ontdooid en werden een voor een duidelijk ten gehore gebracht.

Herinner je je dit dwaze verhaal nog? Ja, je hebt het goed, het is van Von Münchhausen, de Duitse baron, die beroemd is om zijn dolle en fantastische avonturen. Wist je overigens, dat het ware verhaal over deze baron ook nogal aan de fantastische kant is? Als een zekere Rudolph Erich Raspe zich in het jaar 1774 niet vergrepen had aan enkele kostbare museumstukken, zouden de verhalen van de baron van Münchhausen nooit zo beroemd zijn geworden. Dan had de wereld een bijzonder boek gemist en zou de oude, jichtige baron in vrede gestorven zijn.

De baron heette Hieronymus, Karl, Friedrich, Freiherr von Münchhausen en hij werd in 1720 op het landgoed Bodenwerder in de buurt van Hannover geboren. Hij behoorde tot een oude, adellijke familie, afkomstig uit Saksen.

Toen de baron achttien jaar oud was, ging hij in Russische krijgsdienst en vocht tegen de Turken. Twaalf jaar later trok hij zich terug op zijn landgoed en de rest van zijn leven bracht hij door met jagen en met sterke verhalen vertellen. Elke zaterdagavond troffen in de dorpstaveerne de burgemeester, de gemeentesecretaris, de dominee, de dokter en de baron elkaar en dan vertelde de baron sterke verhalen. Iedereen wist dat hij deze verhalen van a tot z verzonnen had, maar omdat ze goed voorgedragen werden en ook omdat ze een prima middel tegen de verveling waren, luisterde men aandachtig.

Op zo'n zaterdagavond was er toevallig ook een reiziger onder het gehoor van de baron. Geamuseerd keek hij naar de geweldenaar in zijn groene jachtkostuum en luisterde naar zijn verhalen. Die avond was Von Münchhausen bijzonder goed op dreef. Hij vertelde onder andere hoe hij eens zijn paard was kwijtgeraakt. Met een stuk spek aan een lang touw ving hij toen een koppel eenden, die hem vliegensvlug door de lucht naar huis brachten. Ook schoot hij eens een hert een kersepit in het hoofd. Later zag hij het dier terug met een kompleet kerseboompje tussen het gewei. Vooral met zijn honden en paarden beleefde de baron de vreemdste dingen. Deze dieren waren tot alles in staat. Zo had hij eens een paard, dat zó vurig was, dat het de sneeuw deed ontdooien en de bloemen in bloei bracht.

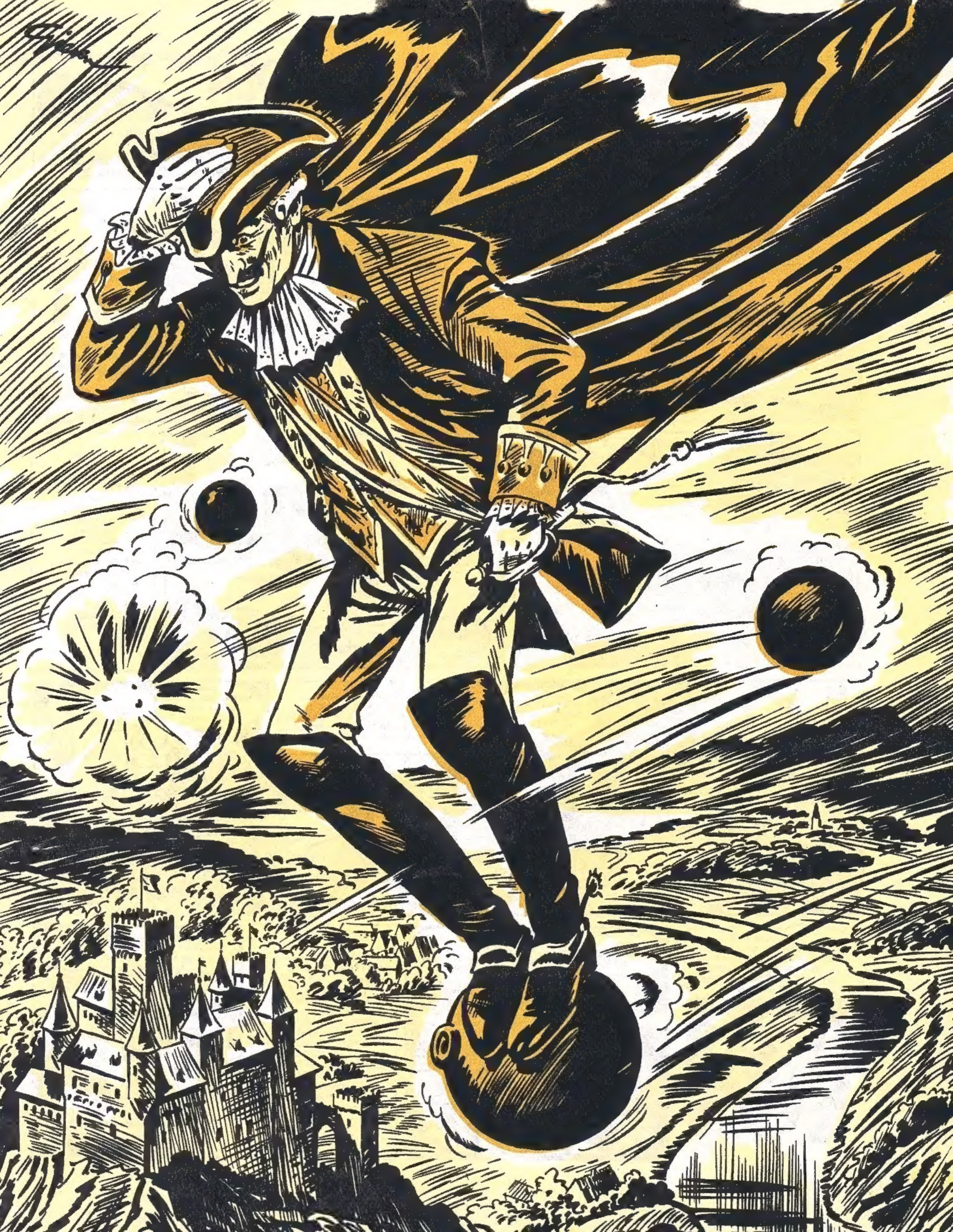
De reiziger die naar deze verhalen had zitten luisteren, was Rudolph Erich Raspe, de oudste zoon van een ambtenaar, werkzaam op het mijnbouwdepartement in Hannover. Als jongen was Erich vaak in het Harzgebergte geweest, waar hij veel kennis van de mijnbouw had opgedaan. Hij bleek een goed verstand te hebben, zodat zijn ouders alles in het werk stelden om hem te laten studeren. Zo kwam hij op achttienjarige leeftijd op de universiteit van Göttingen. Hij was nauwelijks dertig jaar toen hij benoemd werd tot professor in de archeologie en geologie aan de universiteit van Kassel. Raspe publiceerde enkele wetenschappelijke werken, die zijn aanzien verhoogden. Ook schreef hij een paar gedichtenbundels en een berijmd verhaal. Hij raakte bevriend met verscheidene geleerden in diverse Europese landen en onderhield met hen een geregelde briefwisseling. In 1769 werd hij zelfs lid van de Koninklijke Academie van Wetenschappen in Londen, wat een bijzonder hoge onderscheiding was voor een buitenlander.

Raspe had maar een klein salaris, maar hij leefde zeer luxueus. Op ieder feest van enige betekenis was hij van de partij. Bij zijn kleermaker kocht hij de duurste kleren op krediet. Hij stak zich steeds dieper in de schulden en zelfs een huwelijk met een meisje uit een rijke familie kon hem niet meer redden.

Het gevolg van dit alles was dat hij ging denken over een gemakkelijke manier om aan geld te komen. Als beheerder van het archeologisch museum in Kassel had hij verscheidene kostbare stukken onder zijn hoede. Daarvan eigende hij zich enkele dingen toe om de lastigste van zijn schuldeisers tevreden te stellen. Dit ging zo gemakkelijk, dat Raspe langzamerhand meer dingen uit het museum ontvreemdde. Vier jaar lang was hij een gezien man in de uitgaanskringen van Kassel. Toen sloeg het lot toe. Zijn diefstallen werden ontdekt en hij kon nog maar net op het nippertje over de Nederlandse grens vluchten. Gedurende zijn verblijf in Nederland was Raspe waarschijnlijk conservator bij de een of andere rijke koopman. Op een goede dag scheen hem dit niet meer te bevallen en hij reisde naar Engeland. Hij was immers lid van de Koninklijke Academie in Londen? Hij meende dat hij daarom met open armen zou worden ontvangen. Maar hij had pech; men schrapte hem als lid. Van armoe legde hij zich nu toe op het vertalen van wetenschappelijke werken in het Engels, waarmee hij enig succes wist te behalen. Later accepteerde hij een voorstel van een mijneigenaar om in Cornwall bodemonderzoekingen te doen. Hij verrichtte daar goed werk, maar had veel te lijden van het slechte klimaat en de eenzaamheid. Hierdoor kwam hij ertoe de verhalen die hij vroeger van de baron van Münchhausen had gehoord, op schrift te stellen. De baron werd in de ogen van Raspe een buitengewone figuur, wie alles altijd meeliep en wiens wensen altijd vervuld werden. De eerste de beste uitgever, aan wie Raspe zijn tekst liet lezen, nam het werk aan en gaf het uit. Aangemoedigd door zijn succes schreef Raspe er een tweede deel achteraan. Al gauw werden de boekjes ook in andere landen uitgegeven en de naam van de baron van Münchhausen werd wereldberoemd. Raspe kreeg geen bekendheid. Hij werd verbitterd en stierf in 1794, arm en vergeten. De uitgever van Raspe had intussen door andere schrijvers een aantal doldwaze avonturen in elkaar laten zetten en deze werden uitgegeven als de verdere avonturen van de baron.

Intussen las de oude baron met verbazing en ergernis de avonturen, die hij zelf zogenaamd had meegemaakt. Zijn verbazing sloeg om in woede, toen er van lieverlee grote drommen toeristen en dagjesmensen naar zijn landgoed kwamen om hem aan te gapen. De baron raakte verbitterd en vertoonde zich niet meer in het openbaar. Op 22 februari 1797 stierf hij. Tot in zijn laatste uren bleef hij schelden op Raspe, die hem deze poets gebakken had.

Tijdens een veldtocht wilde de baron eens een verkenningstocht maken. Hij sprong daartoe op een kanonskogel, die zo juist was afgeschoten, en bespioneerde vanaf zijn hoge post de vijand. Naderhand sprong hij over op een kogel, die door de vijand was afgeschoten, en keerde zo terug naar zijn eigen leger.

NAAR VREEMDE LANDEN

DIT IS HET VERHAAL OVER JOAN RIDLEY EN JOE WILSON, DIE SAMEN EEN HACHELIJK AVONTUUR BELEEFDEN AAN BOORD VAN DE *THISBE*, EEN VRACHTBOOT, OP WEG NAAR DE FIJI-EILANDEN.

JOAN VERTELDE DE JONGEN, DIE JOE WILSON HEETTE, DAT ZE AAN BOORD VAN DE *THISBE* NAAR DE FIJI-EILANDEN ZOU REIZEN. JOE BRACHT HAAR NAAR HET SCHIP, DAT IN PLAATS VAN EEN LUXE-OCEAANSTOMER EEN GEWONE VRACHTBOOT BLEEK TE ZIJN.

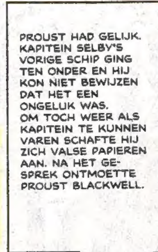

JOAN WERD DOOR BLACKWELL, DE STUURMAN, NAAR HAAR HUT GEBRACHT. INTUSSEN HAD KAPITEIN SELBY EEN GESPREK MET PROUST, DE EIGENAAR VAN HET SCHIP.

PROUST HAD GELIJK. KAPITEIN SELBY'S VORIGE SCHIP GING TEN ONDER EN HIJ KON NIET BEWIJZEN DAT HET EEN ONGELUK WAS. OM TOCH WEER ALS KAPITEIN TE KUNNEN VAREN SCHAFTE HIJ ZICH VALSE PAPIEREN AAN. NA HET GESPREK ONTMOETTE PROUST BLACKWELL.

JOAN VERTELDE HEM DAT ZE HAAR VADER GING BEZOEKEN, DIE EEN PLANTAGE HAD OP DE FIJI-EILANDEN. ZE HOORDE VAN SELBY, DAT ZE DE ENIGE PASSAGIER WAS. BEIDEN WISTEN NIET DAT JOE WILSON VAN PLAN WAS ALS VERSTEKELING DE REIS MEE TE MAKEN.

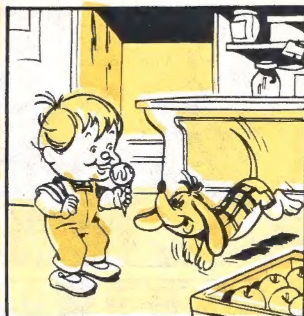

Op een dag waren Tommie en zijn broertje Tim aan het winkelen. Op een gegeven ogenblik zei Tommie: „Tim, je bent vandaag erg gehoorzaam geweest; ga maar een ijsje kopen!"

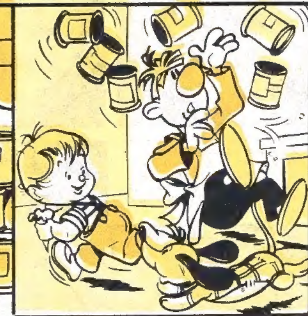

Tim rende naar een ijscotentje en kocht een ijsje. Terwijl hij er heerlijk van liep te smikkelen, kwam opeens Dillie, het hondje van Dollie Dimpel, op hem af rennen.

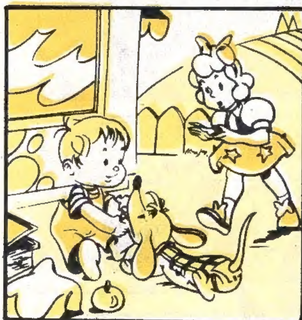

„Woef," zei Dillie en hij deed zijn best een lik van Tims ijsje te bemachtigen. „Ga weg," zei Tim en hield zijn ijsje omhoog. Het kwam midden in het gezicht van Kwink terecht.

Wat was Kwink boos! Toen begon Dillie achter Tim aan te rennen. Tim wipte een winkel binnen, Dillie volgde hem. In zijn zenuwachtigheid liep Tim toen een stapel blikjes omver.

Na een tijdje vond Dollie Tim en Dillie, terwijl ze samen aan hetzelfde ijsje zaten te likken. „Vooruit, Dillie, ga weg, jij," zei ze. Voor Tim kocht ze een nieuw ijsje.

Dit keer kreeg Tim een heel grote. Juist toen hij eraan begonnen was kwam Tommie langs. Hoe is dat mogelijk? dacht deze. Tims ijsje schijnt groter te worden in plaats van kleiner!

Europazegels

Dit jaar voor de achtste maal

Van 16 september tot en met 12 oktober aanstaande zullen op alle postkantoren in Nederland de Europazegels 1963 verkrijgbaar zijn. Omstreeks diezelfde datum zullen in negentien landen, die aangesloten zijn bij de CEPT (Conférence européenne des Administrations des Postes et des Télécommunications), zegels van hetzelfde of bijna hetzelfde ontwerp verschijnen. Dit wordt de achtste maal dat er Europazegels verschijnen en zoals gewoonlijk zal er bij de verzamelaars grote belangstelling voor bestaan, want Europazegels zijn heel erg in trek.

1956

1957

1958

1959

1960

De eerste Europazegels verschenen in 1956. De zegels dienden als symbool van de nauwe samenwerking tussen de zes landen van de Europese Kolen- en Staalgemeenschap: België, West-Duitsland, Frankrijk, Italië, Luxemburg en Nederland. Ze kwamen op 15 september van dat jaar op de markt. Het ontwerp was van de Fransman Gonzague. In 1957 verschenen wederom Europazegels, maar deze keer bestond er geen gemeenschappelijk ontwerp; ieder land was vrij in de keuze van zijn ontwerp. Nederland gaf toen twee zegels uit, waarop een afbeelding van een zespuntige ster, gebouwd in de vorm van een schoepenrad. Bij elke punt van de ster staat een letter van het woord Europa. De Nederlandse zegels werden ontworpen door Dick Elffers.

In 1958 werd weer een gemeenschappelijk ontwerp door de verschillende landen gekozen. Dit ontwerp was van de hand van de Nederlander André van der Vossen. Hoofdmotief van de zegel was de letter E van Europa. Voor 1959 werd een Duits ontwerp gekozen, namelijk dat van Walter Brudi, hoogleraar aan de Kunsthochschule in Stuttgart. Op de zegel vindt men een keten met zes schakels (de zes landen), waardoorheen het woord Europa. In 1960 was de situatie enigszins veranderd. De groep van zes landen had zich nu uitgebreid tot negentien naties, die samen in 1959 de CEPT hadden opgericht. Deze negentien landen besloten Europazegels uit te geven naar een zelfde ontwerp. Uit de vierentwintig ontwerpen uit veertien landen, die bij de jury binnenkwamen, koos men dat van de Finse kunstenaar Penti Rahikainen. Op de zegel vindt men het woord Europa, waarvan de letter o een rad met negentien spaken is, symbool van de eenheid en de samenwerking van de negentien landen.

In 1961 verschenen voor de zesde maal Europazegels. Negen van de negentien landen kozen nu het ontwerp van de Nederlander Theo Kurpershoek, voorstellend een vlucht van negentien duiven. Het vorig jaar (1962) kwamen er bij de jury vijfentwintig ontwerpen binnen uit dertien CEPT-landen. Gekozen werd het ontwerp van de Luxemburger Lex Weyer, een boom met negentien bladeren.

1961

1962

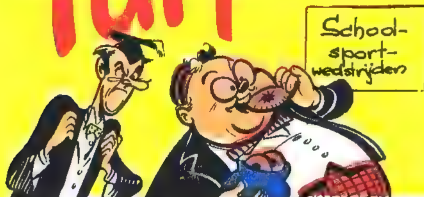
1963

En dan staat nu de uitgifte van de nieuwe Europazegels voor de deur. De postadministraties van de negentien landen kozen het ontwerp van de Noor Arne Holm. De afbeelding toont vier in elkaar gevlochten lijnen, die in het midden vier vierkantjes vormen, waarin de letters C, E, P en T zijn geplaatst. Nederland geeft twee zegels uit in de kleuren bruin en okergeel (twaalf cent) en groen en okergeel (dertig cent). De zegels blijven voor frankering geldig tot en met 31 december van dit jaar.

De foto's op deze bladzijde geven een overzicht van de Europazegels, die sinds 1956 verschenen zijn. Wij hebben als voorbeeld de Nederlandse zegels gekozen; de zegels van de andere landen zijn (behalve in 1957) zo goed als hetzelfde.

Billie Turf

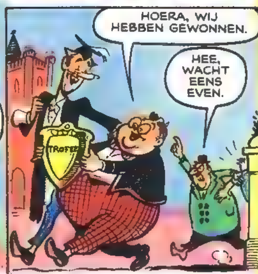
het dikste studentje ter wereld

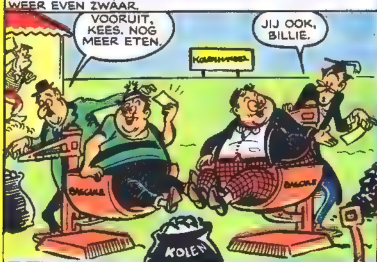

EN BIJ DE VOLGENDE WEGING WAREN DE JONGENS WEER EVEN ZWAAR.
VOORUIT, KEES. NOG MEER ETEN.
JIJ OOK, BILLIE.
BAGAGE
BAGAGE
KOLEN

IEDER VIJFTIEN BROODJES EN EEN ONS PINDA'S, OKÉ?
OKÉ, KEES.
PINDA'S
PINDA'S

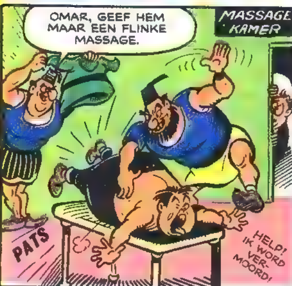

MAAR OPEENS KWAM ER ONENIGHEID.
HEE, OPLICHTER. JIJ HEBT ÉÉN PINDA MEER OP DAN IK.
NOU, ÉN? JOUW BROODJES WAREN GROTER DAN DE MIJNE.

JE WOU PROBEREN OM DE WEDSTRIJD STIEKEM TE WINNEN, HÈ?
HELP!

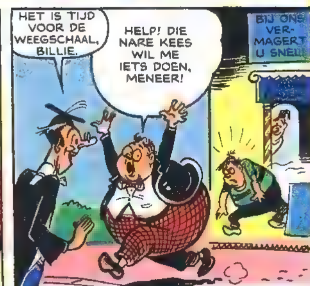

ALS IK DIE DIKKE IN MIJN HANDEN KRIJG, IS HIJ ONGELUKKIG.
WAT EEN NARE JONGEN IS DIE KEES. IK GA ME VERSTOPPEN.
TURKS BADEN

IK DENK DAT HIJ HIER NAAR BINNEN GEGAAN IS.

OPEENS STOND KEES MIDDEN IN DE STOOMWOLKEN VAN HET BAD.
AH, EEN NIEUWE KLANT.
W...WAAR B...BEN IK?

OMAR, GEEF HEM MAAR EEN FLINKE MASSAGE.
MASSAGE KAMER
PATS
HELP! IK WORD VERMOORD!

NA TWINTIG MINUTEN BENT U EEN ANDER MENS, MENEER.
PUF!
PUF!

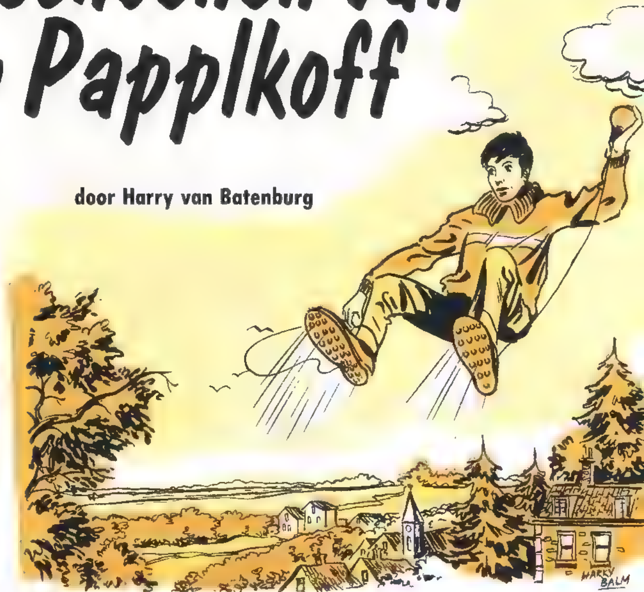

HET IS TIJD VOOR DE WEEGSCHAAL, BILLIE.
HELP! DIE NARE KEES WIL ME IETS DOEN, MENEER!
BIJ ONS VERMAGERT U SNEL

DOOR HET TURKSE BAD WAS KEES STERK AFGEVALLEN.
HOERA VOOR ONZE SCHOOL! BILLIE IS HET ZWAARST!
WEEGSCHAAL
BONK

DRIE HOERATJES VOOR BILLIE.
GEEF ME MAAR LIEVER NOG DRIE ZAKKEN TAARTJES! IK RAMMEL!
TROFEE
JAM TAARTJES
KOEK

De straalschoenen van professor Papplkoff

door Harry van Batenburg

Verdwalen is erg en verdwalen in een groot bos is nog erger. En als het dan tot overmaat van ramp avond begint te worden en er breekt een onweersbui los. . . Al die narigheden tegelijk ondervonden Tom en Leo op een dag in de grote vakantie. Ze logeerden bij hun oom Gerard, die in een klein dorp bij de grens woonde.

Het gebeurde op de derde dag van hun vakantie. Oom Gerard had overdag weinig tijd om zich met zijn neefjes te bemoeien en daarom had hij hun een wandelkaart gegeven, waarop al de paden in het bos getekend stonden. Gewapend met die kaart konden de jongens veilig het bos intrekken.

Het was een broeihete zomermiddag toen de broers erop uit trokken, samen met Irma, een van hun nichtjes. Irma zat in de zesde klas; ze was een jaar jonger dan Tom en een jaar ouder dan Leo, die in de vijfde zat. Zij zou de jongens de weg wel wijzen, had ze beloofd, maar amper hadden ze een uur gewandeld of ze bleef telkens aarzelend staan en tenslotte bekende ze dat ze verdwaald waren.

„Trek je er maar niets van aan," stelde Tom haar gerust. „We hebben toch die kaart bij ons?" Ze spreidden de kaart uit midden op het bospad en gedrieën knielden ze neer om uit te zoeken waar ze zich bevonden. Maar dat viel tegen. Het dichte bos stond erop aangegeven als een groot, groen plakkaat, waardoorheen allerlei kronkelige, gele lijntjes liepen, die de zandpaden voorstelden. Maar hoe konden ze weten op welk van die paden ze nu waren?

„We hadden de kaart van het begin af aan moeten raadplegen," zei Tom met een zucht. „Nu heeft het geen zin meer."

„Irma zei dat ze de weg wist," riep Leo zenuwachtig.

Irma zweeg beschaamd. Ze was met haar vader zo vaak in het bos wezen wandelen; het had haar in het begin allemaal zo bekend geleken, dat ze zich niet om de kaart had bekommerd. Maar nu zaten ze ermee.

„Het lijkt me het beste dat we gewoon een van deze paden blijven volgen," besloot Tom. „We zitten hier niet in de rimboe, dus we zullen best ergens terechtkomen."

Zwijgend liepen ze een tijdlang op goed geluk langs het bospad. De lucht betrok en het was broeiend warm onder de bomen. „Ziet ernaar uit dat we onweer krijgen," bromde Tom.

Gejaagd liepen ze verder. Het rommelde al in de verte en de lucht werd steeds donkerder. Toen ze aan een splitsing van het bospad kwamen, spreidde Tom de kaart weer op de grond uit om te zien of hij deze tweesprong misschien kon vinden. Maar er stonden wel tien wegsplitsingen aangegeven; bovendien klonk het gerommel van de donder nu opeens veel dichterbij. Een hevige windstoot deed de bladeren ruisen en vlak daarop begonnen dikke, lauwe regendruppels neer te kletteren. De wind wakkerde aan; het geruis weerklonk nu aan alle kanten en het werd in het bos zo donker alsof de avond al gevallen was.

„Wat moeten we doen?" riep Irma. „O, Tom, wat moeten we nou beginnen?" Ze was helemaal van streek en ook Leo had moeite om kalm te blijven.

„Ophouden met grienen," beval Tom nors, „en doorlopen. Misschien gaan we wel helemaal de verkeerde kant uit, maar alles is beter dan hier blijven staan." Tom voelde zich als de oudste verantwoordelijk voor de anderen, daarom nam hij Irma en Leo bij de hand en stapte met hen voort alsof hij zeker van zijn doel was. De regen gutste nu bij stromen neer en spoedig waren ze doorweekt tot op hun huid. „Kunnen we niet onder een dikke boom schuilen?" vroeg Leo, maar Tom schudde beslist het hoofd. „Te gevaarlijk. Als de bliksem in zo'n stam slaat. . ."

„Een huis," riep Irma.

Ze stonden alle drie stil en staarden ongelovig en een beetje achterdochtig naar het grote, sombere huis, dat een eindje van het bospad tussen de bomen door zichtbaar was.

„Zullen we er aanbellen?" zei Leo. Hij liep al een hele tijd op één schoen. De andere had hij verloren toen het onweer losbrak; hij was juist even achtergebleven om het zand uit zijn schoenen te kloppen, toen plots de krakende donderslag door het bos ratelde. Op een sok en een schoen was hij de anderen achternagerend en nu pas merkte hij dat hij kreupel liep.

„We moesten het er maar op wagen," besloot Tom.

„Anders wel griezelig, zo'n eenzaam huis midden in het bos," aarzelde Irma. „Wie weet wat voor rare mensen er wonen."

Ze scheen wel gelijk te krijgen, want toen Tom een paar keer had gebeld, werd de deur opengedaan door een vreemdsoortig oud heertje, dat er met zijn witte baard en kaal hoofd uit zag als een verbaasde kabouter. Door zijn goudgerande bril staarde hij de kinderen ongelovig aan. „Wat is dat? Wat moet dat? Wie zijn jullie?" sprak hij nerveus. „Ontvang nooit bezoek. Kom binnen, het onweert, het regent." Nu hield hij de voordeur wijd voor het drietal open.

„Daarom juist," zei Tom verontschuldigend. „Anders hadden we u niet lastig gevallen, meneer. . ."

„Papplkoff is de naam," zei de oude man. „Papplkoff, maar dat doet er niet toe. Het onweert, het regent. Kom binnen." Hij sloot de voordeur met een klap, schoof er twee zware grendels voor en keek toen verwonderd naar de drie, die als druipende katten in de hal stonden. „Vreemd. Vreemd. Niet gewend," ratelde hij zenuwachtig. „Krijg nooit bezoek, nooit, en nu opeens drie tegelijk. Kom binnen, kom binnen, kom binnen." En op zijn slifferende pantoffels ging hij de kinderen voor door een lange, kille gang naar het vreemdste vertrek, dat ze ooit gezien hadden. De muren waren van onder tot boven verborgen achter kasten vol dikke boeken. De grote tafel in het midden van de kamer was overdekt met allerlei meet- en weeginstrumenten, met kolven en reageerbuisjes, en boven een spirituskomfoortje borrelde een blauwe vloeistof in een fles. Bij het enige raam in het vertrek stond een tekentafel overdekt met papieren en in een koperen kooi aan het plafond zat een papegaai. „Wie is daar?" riep hij. „Wie is daar? Zie je niet dat ik bezig ben? Voeten vegen. Voeten vegen. Kom binnen."

De kinderen keken verbaasd en geschrokken naar de krijsende vogel.

„Stil, Noko," beval de oude heer en de papegaai zweeg meteen. „Mijn enige kameraad," legde de professor uit. „Ik krijg nooit bezoek, daarom praat ik veel met Noko."

Een hevige donderslag deed de ruiten rinkelen. „We waren in het bos gaan wandelen," zei Tom, „en juist voor dat onweer losbarstte, waren we de weg kwijtgeraakt."

„Rustig wachten, rustig hier wachten tot het overgaat," nodigde de oude heer vriendelijk. „Alles gaat altijd weer over. Ga zitten, ga zitten." Hij maakte een breed gebaar naar een ouderwetse sofa en een zware leren fauteuil.

„Rustig wachten," herhaalde de professor. „Ik ga verder met mijn werk, het leven is toch al veel te kort om alles klaar te krijgen." Hij goot iets uit een reageerbuisje in de kolf met blauwe vloeistof; het bruiste en walmde.

Precies een oude tovenaar, dacht Leo, terwijl hij naar het zenuwachtig drukke mannetje met de witte baard keek. Misschien kan hij mijn schoen terugtoveren als ik het hem vraag.

Er hing een beklemmende stilte in het schaars verlichte vertrek. De drie durfden niets te zeggen, bang dat ze de geleerde van zijn werk zouden houden. Maar professor Papplkoff praatte zelf voortdurend, terwijl hij bezig was met zijn geheimzinnige proeven. „Mijn drieëntachtigste uitvinding," zei hij trots. „Heb nog geen patent aangevraagd. Vraag nooit patent. Leven is veel te kort voor al die rompslomp."

De kinderen knikten maar eens. Zij begrepen dat ze in het laboratorium van een zeer geleerde uitvinder waren beland, en zelfs Noko scheen de adem in te houden bij al die vreemde experimenten van zijn baas. Tom en Irma zaten op de sofa vol bewondering naar de professor te staren, die met geleerde termen alles probeerde uit te leggen wat hij deed en waar het voor diende, maar ze begrepen er niet veel van. Leo nog minder. Die zat moe in de grote fauteuil weggedoken en begon te knikkebollen. Hij had zo'n slaap. . . Toch peinsde hij nog bezorgd over zijn verloren schoen en of die tovenaar met zijn witte baard daar iets aan kon doen.

Maar de professor schudde het hoofd. „Lopen is vermoeiend," zei hij. „Vraag het die jongen maar."

Leo knikte traag. „Ik ben verschrikkelijk moe," zei hij.

„Zie je wel?" zei de professor enthousiast. „Verschrikkelijk moe." Peinzend keek hij naar Leo's voeten. „Mijn straalschoenen zullen je misschien een beetje te groot zijn," zei hij aarzelend, „maar je wordt er niet moe in."

„Straalschoenen?" vroegen de drie verbaasd. „Wat zijn dat?"

„Een van mijn uitvindingen," glimlachte Papplkoff. „Zo iets als de hovercraft, maar dan veel kleiner en erg goedkoop. Wacht, ik zal ze even halen."

„Nou zal je wat beleven," schreeuwde de papegaai. „Nou zal je wat beleven. Uitvinding nummer zevenendertig en zonder patent."

„Wat bedoelt de professor met hovercraft?" fluisterde Irma.

Tom haalde zijn schouders op. „Een hovercraft is een soort boot, heb ik gelezen, maar ook een soort auto zonder wielen, die op een luchtkussen laag over de wegen en over het water zweeft, maar voor zover ik weet heeft dat niks met

„Een huis," riep Irma, „daar staat een huis!"

Opeens keek de oude heer naar hem alsof hij zijn gedachten geraden had. „Je mist een schoen," zei hij. „Wat raar. Hoe komt dat?"

„Verloren," antwoordde Leo ongelukkig, „ergens in het bos toen het begon te onweren."

Professor Papplkoff keek verwijtend naar Leo's natte sok. „Op één schoen kun je niet lopen," zei hij. „Zo kom je niet thuis, kereltje, de mensen lopen eigenlijk veel te veel."

„Veel te veel?" vroeg Irma. „Mijn vader zegt dat we tegenwoordig juist veel te weinig lopen, meneer. Lopen is gezond."

schoenen te maken. Het is raar, jongens."

„Vind je het hier niet griezelig?" fluisterde Irma. „Net het laboratorium van een alchimist."

„Wat is een alchimist?" vroeg Leo ongerust.

„Ssst. Alchimisten bestaan niet meer," zei Tom. „Dat waren geleerden die heel lang geleden geprobeerd hebben goud te maken."

„Uitvinding nummer zeventien," riep de papegaai. „Goud uit kwarts. Geen patent. Leven is veel te kort."

„Stil, Noko," beval professor Papplkoff,

Vervolg op blz. 26

Luchtmachtemblemen 2

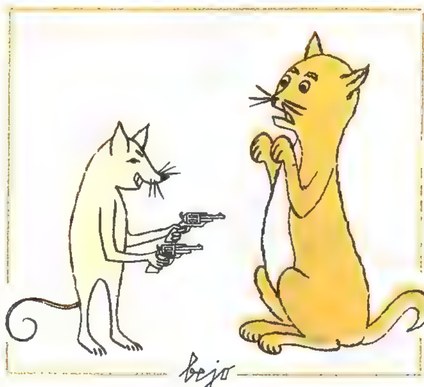
In SJORS nummer 28 van 13 juli jongstleden hebben we een bladzijde gewijd aan de luchtmachtemblemen van een aantal Europese en buiten-Europese landen. Daarop zijn heel wat reacties binnengekomen en het blijkt, dat er onder onze lezers velen zijn die vliegtuigherkenning tot hun hobby hebben gemaakt. Aan alle verzoeken om meer van deze emblemen te publiceren geven we graag gehoor en op deze bladzijden vind je er daarom weer een aantal. Bovendien hebben we aan dit artikel een test verbonden (zie tekst rechts bovenaan). Op bladzijde 30 staan de naam en de nationaliteit van de gevraagde toestellen en aan de hand daarvan kun je nagaan of je antwoord goed is of niet. We wensen alle liefhebbers veel plezier met hun hobby en veel succes met onze test

Aldert Mulder (15), Pompstationsweg 16, Den Haag, wil corresponderen met een jongen in Suriname of de Antillen. • Anja Keun (14), Jonkerstraat 14, Edam, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd, liefst geref. of herv. • H. de Gilde (17) en F. Pappot (17), Pieter Baststraat 9 II, Amsterdam-Zuid, willen corresponderen met twee meisjes van hun leeftijd, liefst uit het zuiden van Nederland. Hobby's: zwemmen, schilderen, films en jazz. • Hannie Walraven (14) en Marian Vermaas (14), Kamerlingh-Onnesstraat 46, Eindhoven, willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd, liefst omgeving Venray, Maastricht of Nijmegen. • Marieke Verstegen (14), Zuidbuurtseweg 45, Zoeterwoude (Z.-H.), wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd. Hobby's: lezen, zwemmen en schaatsen. • E. A. v. d. Broek (15), Mr. Heemskerckstraat 45, Veenendaal (Utr.), zoekt een correspondentievriendin van zijn leeftijd, liefst uit Enschede of omgeving. Hobby's: muziek, schilderen en tekenen. • Albert van Brakel (15), Diedenweg 191, Wageningen (Gld.), wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd, liefst uit het zuiden van Nederland, het noorden van België of Duitsland. Hobby's: kamperen, padvindersbeweging, schilderen en tekenen. • Joke Roodbol (13), Hannie Schaftstraat 25, Haarlem, wil corresponderen met een jongen of meisje van veertien jaar, liefst uit Noord-Holland. • Jaap van Gilst (12), Westhavenstraat 5, Colijnsplaat (Zld.), wil corresponderen met een jongen tussen twaalf en veertien jaar uit Engeland. Wie heeft adressen? • Marianne Kerkhof (11), Gooierstraat 52, Deventer, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. • Beppie Brabander (13), Dr. Poelsstraat 17, Wateringen (Z.-H.), en Ria van Zwet (13), Dr. Kuyperstraat 8, Wateringen (Z.-H.), willen corresponderen met twee r.k. meisjes van hun leeftijd. • Franca Iven (17), Wesselmanlaan 34, Helmond, wil corresponderen met een jongen van achttien of negentien jaar. Hobby: sport: • Margriet Iven (15), Warandelaan 41, Helmond, wil corresponderen met een jongen of meisje tussen vijftien en zeventien jaar. • Marja van den Heuvel (14), Dr. Pameijerstraat 9, Tiel (Gld.), wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd, liefst uit België. Hobby: gymnastiek. • Marie-Louise Carré (12), Wilhelminastraat 6, Baarlo (L.), wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd, uit Nederland of het Nederlands sprekende deel van België. Hobby's: blokfluit, muziek en opstellen maken. • Marylin Heines (12), Grotestraat 175, Baarlo (L.), wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd uit Nederland of België. Hobby's: blokfluit, muziek, zwemmen en tekenen. • Bert Thurlings (13), Nassauweg 15, Wageningen (Gld.), wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd om lucifersmerken te ruilen. • Bert Mossing Holsteyn, Gildenweg 31, Epe (Gld.), wil corresponderen met een meisje van zeventien jaar. • Jan Vrijaldenhoven (15), Hendrik de Haardstraat 22, Winssen (Gld.), en Feri Biezemans (15), Nat. Roesstraat 34, Winssen (Gld.), willen corresponderen met twee meisjes van hun leeftijd. • Martje Rienmeijer (13), Zijstraat 14, Westerlee (Gron.), wil corresponderen met een Ned. herv. meisje van haar leeftijd. • Annelies Buunk, Papenburgsestraat 14, Lichtenvoorde (Gld.), wil corresponderen met een jongen tussen twaalf en veertien jaar. • Andrea van Dijck (16), Schagendreef 11, Brasschaat, Antwerpen, België, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. Hobby's: fotografie, grammofoonplaten en postzegels. • Agnes Hublou (19), Steenweg op Alsemberg 201, Buizingen, Brabant, België, wil corresponderen met een Nederlands meisje van haar leeftijd. Hobby's: fietsen, wandelen, foto's van filmsterren en zangers. • Mien Jagers (15), Amelsestraat 37, Heesch (N.-Br.), en Francien Pepers (16), Molenstraat 24, Geffen (N.-Br.), willen corresponderen met jongens van hun leeftijd. • Bert van Meer (14), Eendenparkweg 17, Ermelo, en Harm Wagenmakers (15), Karel Doormanlaan 9, Harderwijk, willen corresponderen met twee meisjes van hun leeftijd, liefst in Arnhem. • Gerhard Nijenhuis (13), Piet Heinlaan 2, Harderwijk, en Jan Mons (13), Schaepmanlaan 13, Harderwijk, willen corresponderen met twee meisjes van hun leeftijd. • Riet de Gast (14), Keizer Napoleonweg 2, Hank (N.-Br.), wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd, liefst in Limburg, Noord-Holland, Zuid-Holland of Utrecht. • Ria Bellers (16), Naamsestraat 9, Sint-Truiden, België, wil corresponderen met een Nederlandse jongen. Hobby's: zwemmen, lezen en fietsen. • Lieve Penders (16), Naamsevest 43, Sint-Truiden, België, wil corresponderen met een Nederlandse jongen. Hobby's: zwemmen, lezen, fietsen en reizen. • Marie-Thérese Wouters (16), Van de Weyngaertlei 44, Sint-Mariaburg, Ekeren, België, wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd, liefst in Nederland in de omgeving van Bergen op Zoom. Hobby: sigarebandjes. • Jannie Oudijk (11), Laag-Boskoop 96 A, Boskoop, wil corresponderen met een meisje of jongen van elf of twaalf jaar. • Ria Janssen (14), Waterleidingsingel 53, Venlo, en Marlies Hazenbos (14), Geelgarsweg 2, Venlo, willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd. Hobby's: moderne muziek, zwemmen en foto's van filmsterren. • Annemieke Pennings (12), Bosscheweg 65, Aarle-Rixtel, en Maria van Baal (12), Bosscheweg 58, Aarle-Rixtel, willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd. Hobby: postzegels verzamelen. • Tineke de Boer (13), Butterlaan 45, Heiloo, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd, dat foto's van filmsterren verzamelt. • Gerda Berends (13), Burg. Sloetstraat 2, Loo, gem. Duiven, wil corresponderen met iemand van haar leeftijd. • Piet Cox (15), Veulenseschoolweg 33, Venray, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • Ans Spijker (12), Deurningerstraat 216, Enschede, wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje. • Henk Zweers (15), Minkmaatstraat 178, Enschede, en Andrew Abels (15), Minkmaatstraat 137, Enschede, willen corresponderen met meisjes van hun leeftijd. Hobby's: postzegels en munten. • Freddy Smilde (16), M. H. Smeengestraat 16, Ruinen (Dr.), wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd in Drente. • Annemie Rikken (14), Bredeweg 56, Groesbeek, wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd. • Ria Wennekers (14), Bredeweg 62, Groesbeek, wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd. • Els van Leeuwen (15), Kooilaan 61, Leiden, wil corresponderen met iemand van haar leeftijd, die aan judo doet. • Toos Lelieveld, Dahliastraat 31, Poeldijk, wil corresponderen met een meisje of jongen van dertien of veertien jaar. Hobby's: postzegels, zwemmen, gymnastiek, naaien en wandelen. • Annie Braas (14), Westeinde A 109, Schermerhorn (N.-H.), en Bep Jonk (14), Zwartedijkje A 88c, Schermerhorn (N.-H.), willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd.

Het komt in de bus

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

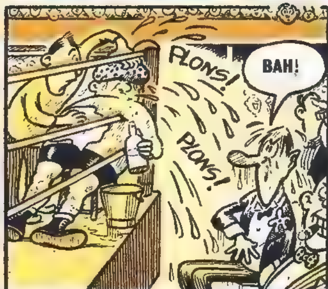
MUG en MIK

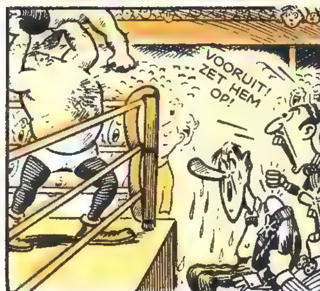

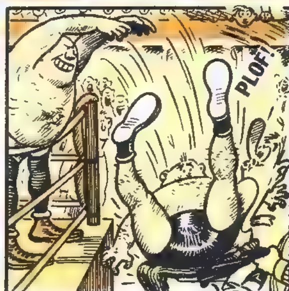

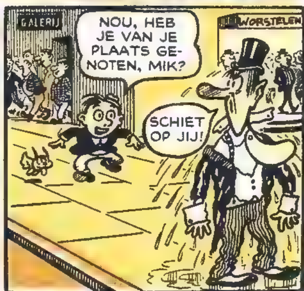

Ziekenlijstje

Teun Romeyn (16), Sanatorium Zonnegloren, Kinderpaviljoen, Zaal 1, Soest, zou graag wat post ontvangen. Hij is een verwoed verzamelaar van speldjes en van hondefoto's.

Peter Mayers (14), Sint-Maartenskliniek, Mariapaviljoen, Kamer 31, Nijmegen, wil ook graag post ontvangen en ook hij is speldjesverzamelaar.

Ad Cloïn (14), Pastoor Dirvenstraat 10, Dongen (N.-Br.), is al vanaf zijn geboorte ziek. Wie maakt hem eens blij met een paar filmsterfoto's of wat postzegels? Ad spaart zegels van de hele wereld.

Trudie Hoogstraten, Prinses Irenestraat 11, Ravenstein (N.-Br.), zou graag wat post ontvangen.

Caspar van Sliedrecht, Bisonstraat 54, Breda, is geopereerd en moet nog een maand of vier in het gips liggen. Hij zal erg blij zijn met wat post.

Inie van der Salm (12), Mgr. Mutsaersoord, Agnespaviljoen, Schaapsdijkweg 460, Venlo, verzamelt filmsterfoto's, postzegels, speldjes en foto's van Ivanhoefilms. Wie stuurt Inie iets?

Huubke Vogels (7), R.K. Binnenziekenhuis, Afd. E, Zaal 7, Vestdijk 30, Eindhoven, is al vijf maanden ziek. Hij spaart alle soorten ansichtkaarten.

Geert de Groot (16), Sanatorium Beatrixoord, Kamer B 9, Haren (Gron.), moet nog anderhalf jaar kuren. Hij houdt van sport en spaart foto's van filmsterren.

DAVID ROBERTS

12

De schat van Chaparral

David Dixon en Ralph Thompson, beiden van de Daily Chronicle, zijn met hun vriend Vlasto en de fotograaf Harkness in Mexico om iets te weten te komen over een zekere Chaparral, die daar een hele Indianenstam in zijn macht heeft en een schat verborgen houdt. En er is iemand, die Chaparral uitbuit. Ragebol ontmoet een opdringerige heer, Carlos Diaz, die hij even later in de trein weer tegenkomt. Dan ontspoort de trein. De passagiers worden door rovers overvallen, maar de leider van de bende, Porfirio, blijkt een kennis van Vlasto te zijn. Tijdens de tocht naar Porfirio's haciënda valt Ragebol van zijn paard en blijft alleen achter. Hij wordt door Indianen verzorgd en meegenomen naar het dal van de paddestoelengod. Daar ziet hij Chaparral. Later komt ook Vlasto in het dal aan. Het gerucht gaat dat Chaparral een schat onder de Indianen zal verdelen. Intussen ontmoeten Dixon, Harkness, Porfirio en Lorenzo enige mannen van een Amerikaahse televisiemaatschappij. Dixon gaat als verstekeling mee in hun wagen. Intussen worden de Indianen door Chaparral opgezweept.

Ze moeten sterven!" riep Chaparral met schelles tem en deed dreigend een stap naar voren. Hij gaf Vlasto een gemene schop. „Ze hebben het gewaagd om de schat van de god te bekijken en ze moeten daarom sterven! Dood hen!"

Gretig maakten de Indianen, die de Ragebol en Vlasto vasthielden, aanstalten het bevel van Chaparral uit te voeren. Ze hielden hun messen al klaar boven de beide mannen.

„Halt!" zei Da Soto met een valse grijns. „We willen zo lang mogelijk plezier hebben van dit dramatische ogenblik. Onze vrienden wilden er zo dolgraag bij zijn als de schat van de god verdeeld werd. Laten we hen bij de god brengen, dan gaan we hen daar offeren!"

Ofschoon tot hun opluchting de glimmende messen werden weggeborgen, kon de Ragebol een rilling van vrees niet onderdrukken. Niet alleen vanwege het lot dat hen waarschijnlijk te wachten stond, maar ook om de waanzin in de ogen van Da Soto, deze gek, die de eenvoudige Indianen gebruikte om bij de plannen die hij scheen te koesteren, voor hem de kastanjes uit het vuur te halen.

HOOFDSTUK XVIII

Een rit op leven en dood

Dixon zat ondertussen achter in de vrachtauto en het duurde een hele tijd voordat het tot hem door drong wat voor een belangrijke ontdekking hij zo juist gedaan had.

Terwijl het voertuig voorthobbelde, zat hij nog steeds met de „sinaasappel" in de hand en hij staarde er wezenloos naar.

Nog helemaal verbijsterd legde hij de vrucht even later weer in de krat en pakte er een andere uit. Hetzelfde liedje: een zwaar, hard en stevig voorwerp was listig verborgen onder de losse schil. Behoedzaam maakte hij de schil los, die er gemakkelijk in twee keurige halve bollen afging. Het was te donker om te zien, waaruit de inhoud precies bestond.

Steeds weer stak hij zijn hand in de krat en nam er een sinaasappel uit. Iedere keer weer was het resultaat het-

zelfde. In plaats van fruit bevatte de vrachtwagen van de Amerikaanse televisie een ronduit moorddadige lading.

Helemaal van zijn stuk gebracht, ging Dixon weer op zijn hurken zitten om over zijn ontdekking na te denken. Hij schoof zijn hand achter zijn hoofd en floot zachtjes voor zich heen.

„Zelfgemaakte bommen," mompelde hij, „of granaten."

Hij staarde in de duisternis en zijn gedachten draaiden in een kringetje rond. Het was geen wonder dat Noakes en Gonzalez zo vijandig geweest waren en dat ze de auto onklaar hadden gemaakt. Maar wat was de bedoeling van dit alles? Wat moest deze lading springstoffen in een vrachtauto, die toebehoorde aan een stel televisiemensen, onderweg om de paddestoelengod te gaan filmen?

„Daar is maar één antwoord op," mompelde Dixon. „Dat TV-gedoe dient als camouflage voor de een of andere duistere zaak. Maar wie zou er nu eigenlijk achter zitten? Hebben die vrachtwagens misschien de hele tijd dit spul al weggebracht? En misschien ook wapens?"

Plotseling was Dixon in gedachten weer in Fleet Street en luisterde hij naar het verhaal van Vlasto. Hij hoorde diens stem zo duidelijk, alsof Vlasto daar bij hem in de auto zat.

„Luister," had Vlasto gezegd, „ik ben ervan overtuigd dat hier een pracht van een verhaal in zit. Het komt erop neer dat Chaparral de Indianen uitbuit. Maar er is nog iemand anders, die op zijn beurt Chaparral uitbuit."

Wie was Noakes? Wat voerde hij in zijn schild? Ontelbare mogelijkheden woelden door Dixons brein, terwijl hij daar in de auto lag en probeerde uit deze fantastische zaak wijs te worden. Een auto vol zelfgemaakte bommen. . . en een krankzinnige Tarahumara-Indiaan die dacht, dat hij de aardse vertegenwoordiger van een god was.

„Inderdaad, dit kan een pracht van een verhaal worden," grinnikte Dixon bij zichzelf.

Tegelijkertijd wist hij echter heel goed, dat hij behoorlijk in de nesten zat. Met zo'n uiterst gevaarlijke lading aan boord zouden Noakes en zijn helpers, als ze hem ontdekten, zeker korte metten met hem maken om er zeker van te zijn dat hij hen geen kwaad zou kunnen doen. Ze zouden genoodzaakt zijn uiterst strenge maatregelen te nemen om te voorkomen dat hij hen zou verraden.

Zou hij, voordat ze hem te ver meenamen, proberen uit de wagen te komen en terug te lopen naar Veritasillo? Maar nee, dat had geen zin. Nu hij de auto van Porfirio niet kon gebruiken, was hij hulpeloos. En de Ragebol en Vlasto dan? Hij moest toch proberen hen op te sporen? De moed zonk hem in de schoenen, toen hij eraan dacht, wat er wel met hen gebeurd kon zijn.

Maar hij dacht er niet aan het nu op te geven. Hij zat met zijn neus op een ongelooflijke geschiedenis en hij wilde die niet laten schieten, wat voor risico's er ook aan waren verbonden.

Terwijl zijn hersenen koortsachtig werkten, maakte hij het zich zo gemakkelijk als onder de gegeven omstandigheden mogelijk was.

De televisiewagen reed kalmpjes voort en af en toe ving Dixon flarden van een gesprek uit de cabine op.

Hij moest in slaap gevallen zijn, want toen de vrachtwagen plotseling slingerde, werd hij met een schok wakker. Hij bewoog zijn stijve ledematen en toen hij naar de verlichte wijzers van zijn horloge keek, zag hij dat het al na middernacht was.

Knorrig en rillerig ging hij rechtop zitten en wreef zich slaperig de ogen uit. Hij moest ruim drie uren hebben geslapen. Hij had een razende honger en hij bedacht dat het nu al ongeveer acht uren geleden was dat hij iets gegeten had.

Blijkbaar dachten Noakes en zijn metgezellen er net zo over, want een goed uurtje later brachten ze de wagen tot stilstand. De motor werd afgezet en Dixon hoorde de drie mannen praten.

Het portier ging open en er sprong iemand uit. Dixon verstijfde van schrik toen hij besefte dat de man naar de achterkant van de auto liep.

Niet wetend of hij moest gaan liggen of voorbereid moest zijn op een eventuele aanval, maakte Dixon zich zo klein mogelijk achter de kratten.

„Wat zal ik blij zijn, als we dit ellendige land achter ons hebben gelaten," zei Noakes.

Ratelend werden de deuren van de vrachtwagen opengegooid en er klauterde een man naar binnen. Dixon hield zijn adem in. Het hart klopte hem in de keel. Op een gegeven ogenblik stond de man niet meer dan een halve meter van hem vandaan en Dixon stond op het punt om overeind te springen. Tot zijn opluchting pakte de man toen een doos en een zak uit de vrachtwagen en sprong er weer uit. Blijkbaar had hij wat te eten gehaald. Dixon herademde. Voor het ogenblik voelde hij zich weer wat veiliger.

Ze schenen een primus bij zich te hebben, want een paar minuten later hoorde Dixon ze bezig met een ketel. Weldra begon een heerlijke koffiegeur zijn neusvleugels te kwellen.

„Dat is niet om uit te houden," gromde hij. Ondertussen voelde hij zich hongeriger dan ooit.

Toen hij voorzichtig rechtop ging staan, zag hij de drie mannen een paar meter van de auto af in het maanlicht zitten. Noakes bracht juist een kroes naar zijn lippen.

Gonzalez en de andere man stonden bij de primus en maakten eten klaar.

„Wat zal ik blij zijn, als we dit ellendige land achter ons hebben gelaten," zei Noakes, en hij keek uit over de verlaten mesa, waar de onvermijdelijke cactussen in naargeestige rijen geschaard stonden.

„Als we deze reis achter de rug hebben, houd ik er onherroepelijk mee op. Wat jij, Briney?"

„Nou, en of!" antwoordde de derde man, terwijl hij opstond. „Het is een van de ergste baantjes, die ik ooit gehad heb. Hoewel ik zeggen moet dat het goed betaald wordt."

„De remmen doen het niet meer!" schreeuwde Gonzalez.

„Denk je dat die Indianen zullen doen wat er van hen verwacht wordt, baas?" vroeg Gonzalez, die luidruchtig slurpend van zijn koffie dronk.

„Ja zeker! Ze eten uit de hand van die Chaparral. Hij lijkt stapelgek, maar hij weet heel goed wat hij wil. Hij laat zijn mannetjes keurig opmarcheren naar de grens van Texas. Bovendien blijft Da Soto bij hem om hem te vergezellen."

„Nu, ze hebben in ieder geval spullen genoeg om daar in het noorden de boel wat op gang te maken," zei Briney grijnzend.

„Komaan," zei Noakes kortaf, terwijl hij de rest van zijn koffie weggooide. „We moeten opschieten. Het is maar vijftig kilometer meer, maar daar doen we nog wel een paar uur over, door het zand."

Haastig kroop Dixon weer in zijn schuilplaats tussen de kratten, toen de mannen naar de auto toe kwamen. Opnieuw dook hij in elkaar, toen Briney de zak achterin legde en de doos met de primus over de vloer schoof. Met een klap gingen de deuren dicht. De auto schommelde, toen de mannen in de cabine klommen, de motor werd aangezet en begon te zoemen...

Dixon had zich al voortdurend het hoofd zitten breken, maar nu duizelde het hem helemaal.

Texas! Een opmars naar de grens van Texas...

Droom ik misschien? vroeg hij zich af. Wat gebeuren er toch voor rare dingen? Deze kerels brengen wapens naar Chaparral voor een opmars naar Texas. Het is te gek om waar te zijn!

Hij wist dat het land van Chaparral slechts ongeveer honderd kilometer van de Amerikaanse grens verwijderd was. Die afstand konden ze gemakkelijk in twee dagen afleggen. Ze moesten door afgelegen, onbewoonde streken waar niemand zou merken wat er gebeurde, behalve de jakhalzen en prairiehonden.

Maar wat hoopte Chaparral toch te bereiken? En wat was Noakes van plan? Wie was Da Soto, die de baas scheen te zijn?

Ondanks zijn jarenlange ervaring met opzienbarende gebeurtenissen in alle delen van de wereld was Dixon nog nooit zo iets ongelooflijks tegengekomen. Ongelooflijk en tragisch. Dat Chaparral een maniak was, stond als een paal boven water. Door hen onder de invloed van de vliegenzwam te brengen, wilde hij de Indianen ertoe brengen een grenzeloze stommiteit uit te halen.

Terwijl deze gedachten hem bezighielden, vervolgde Dixon zijn reis-tegen-wil-en-dank door de nacht naar het land van Chaparral. Soms viel hij even in slaap, dan weer ging hij wat gemakkelijker zitten en probeerde niet te denken aan de knagende honger die hem kwelde.

De weg werd hoe langer hoe onbegaanbaarder. Een paar keer stopte de auto en dan stapte een van de mannen uit om

Gonzalez, die chauffeerde, aanwijzingen te geven. Eénmaal bleven de wielen in het mulle zand vastzitten en draaiden wild in het rond. Noakes en Briney sprongen beiden uit de wagen en moesten de auto duwen. Slechts met de grootste moeite kregen ze het voertuig weer in beweging.

„Doorrijden, Gonzalez," schreeuwde Noakes, terwijl hij weer in de cabine klom. „Als we hier blijven steken, komen we nooit weer op gang."

Even later hadden ze het mulle zand achter zich. Dixon kon merken dat ze over een ruwer, maar harder terrein reden. Ze reden heuvelafwaarts en de snelheid van de wagen werd merkbaar groter. Op gezette tijden moest Gonzalez krachtig remmen. Door een kier in de achterdeur kon Dixon zien dat ze in een ravijn afdaalden. Boven het geluid van de motor uit meende hij in de verte geschreeuw te horen, maar hij was er niet zeker van.

Plotseling maakte de auto een hevige slingering.

Dixon, die op zijn knieën had gelegen, verloor zijn evenwicht. Hij kwam met een bons op de primus terecht, die met luid gerinkel over de vloer heen en weer begon te rollen.

Nu zullen we het hebben, dacht hij verschrikt.

Hij had gelijk. Er klonk een verbaasde uitroep uit de cabine. Het volgende ogenblik werd de tussendeur opengeschoven en staarde Briney hem in het gezicht.

„Wie ben jij in vredesnaam?" riep deze, met een gezicht dat één en al verbazing was.

„Wel, alle bloedhonden! Het is die Engelsman die we in Veritasillo gezien hebben!" zei Noakes. Met deze woorden kroop hij dreigend de laadruimte binnen.

Gonzalez wierp van achter het stuur een gemene blik op Dixon, maar keek toen weer vlug voor zich, want de auto kreeg tijdens de afdaling steeds meer vaart.

In gebukte houding — want het was onmogelijk om helemaal rechtop te staan — wachtte Dixon Noakes op. Hij wist dat het nutteloos was om te proberen zijn aanwezigheid te verklaren. Noakes verspilde evenmin veel tijd met praten. Hij krabbelde op handen en voeten naar Dixon toe en stak een hand in zijn zak. Maar vóórdat die hand weer te voorschijn kwam — en het was duidelijk genoeg wat hij daarmee voorhad — kwam Dixon in actie.

Met de zijkant van zijn hand gaf hij Noakes een hevige slag in de nek. Met een rochelend gekuch zakte de man in elkaar, boven op een van de kratten.

Ondertussen was Briney dichterbij gekomen. Terwijl de wagen nog steeds bergafwaarts hobbelde, wierp hij zich op Dixon. De beide mannen raakten verstrikt in een hevige worsteling, zodat ze wel een kluwen van armen en benen leken.

... dat de blanke mannen waren gekomen om hen te misleiden.

Opeens klonk er een afschuwelijke kreet van Gonzalez.

„De remmen doen het niet meer!" schreeuwde hij.

Als een razende probeerde hij de auto onder controle te houden, maar met steeds toenemende snelheid hobbelde het vehikel voort, het ravijn in. . .

HOOFDSTUK XIX

Het afgodsbeeld wordt geveld

Het was duidelijk dat Chaparral de onverwachte loop van de gebeurtenissen zoveel zo goed mogelijk wilde uitbuiten. Aan handen en voeten gebonden werden Vlasto en de Ragebol elk op een soort baar geknoopt en door de stenen gang naar buiten gedragen, waar de maan nog altijd helder scheen. Hulpeloos werden ze naast elkaar neergelegd, dicht bij het voetstuk van de paddestoelengod. Toen ze in hun benarde positie naar het beeld omhoog keken, konden ze pas goed zien, hoe enorm groot het wel was.

Ze konden horen dat er beroering kwam onder de Indianen, toen ze naar buiten werden gedragen. Even later begon Chaparral triomfantelijk uit te leggen wat er gebeurd was. Da Soto stond naast hem met de armen over elkaar. Met een stem die beefde van toorn en triomf vertelde Chaparral aan de menigte dat de blanke mannen waren gekomen om hen te misleiden.

„Luister, mijn volk!" gilde de man met verwrongen gezicht. „Chaparral heeft u gered van de boze plannen van de blanken! Ze waren gekomen om jullie de schat afhandig te maken!"

„Dood aan de blanken!" riep de menigte in koor. Sommige Indianen maakten reeds dreigende gebaren naar de gevangenen.

Chaparral hief zijn hand op om hen tot zwijgen te brengen.

„Maar déze man is jullie vriend," zei hij, terwijl hij Da Soto bij de arm nam en hem naar voren trok, zodat ze nu beiden voor de paddestoelengod stonden. „Dit is de man die ons de schat gebracht heeft. Hij heeft de schat behoed voor deze vervloekte vijanden!"

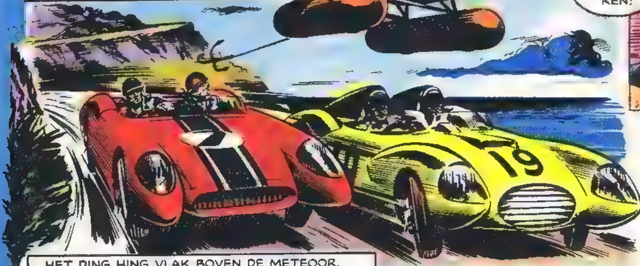
Weer begonnen de Indianen te schreeuwen.

„Tjonge, Ragebol," mompelde Vlasto met glinsterende ogen, „het lijkt er veel op dat je hier een pracht van een verhaal van kunt maken."

„Het lijkt er meer op dat het gauw met ons afgelopen zal zijn," antwoordde de Ragebol. „Toch wel jammer dat er grote koppen over ons in de krant komen te staan en dat we ze zelf niet meer kunnen lezen!"

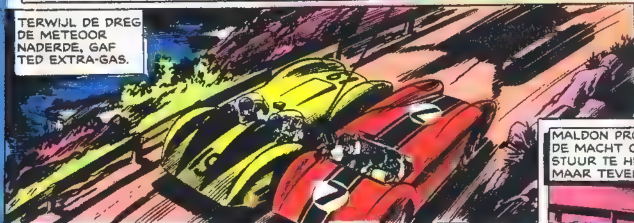
Wordt vervolgd

Ted en Tom en de monsterrace

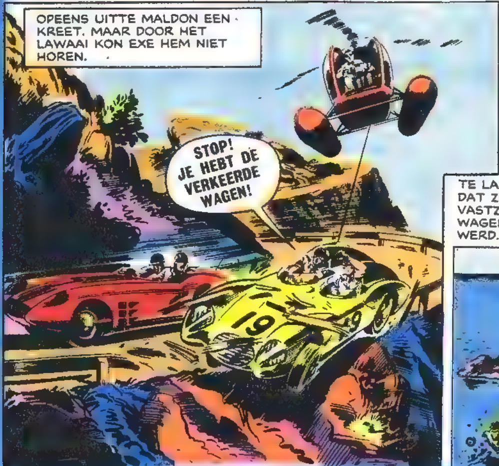

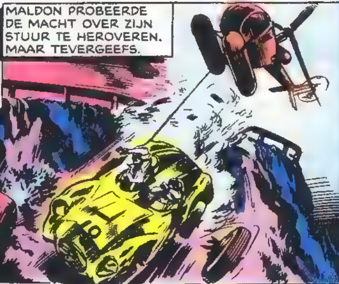

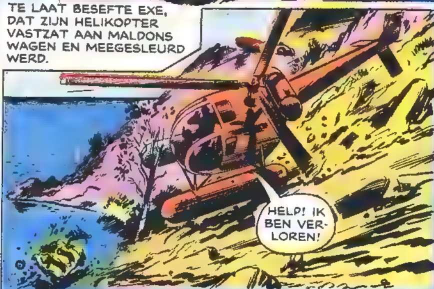

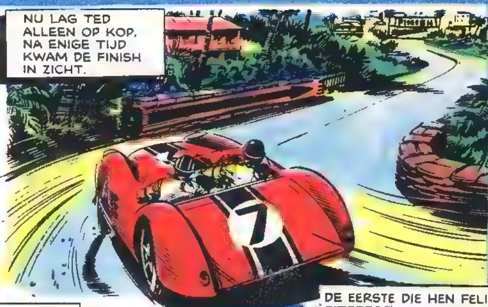

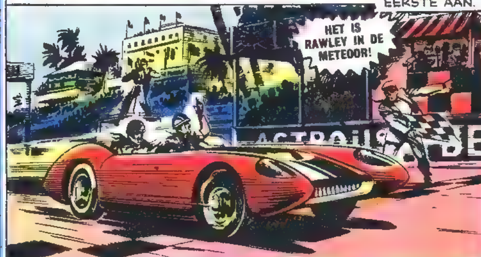

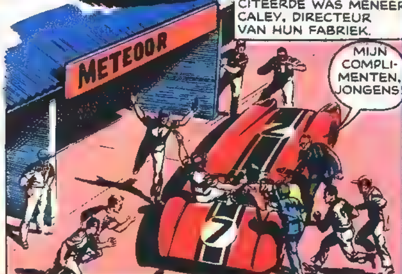

EVEN LATER SCHOTEN DE WAGEN EN DE HELIKOPTER NAAR BENEDEN.
DAT WAS VOOR ONS BEDOELD, TED!
JA, WE HEBBEN WEL GELUK GEHAD!

NU LAG TED ALLEEN OP KOP. NA ENIGE TIJD KWAM DE FINISH IN ZICHT.

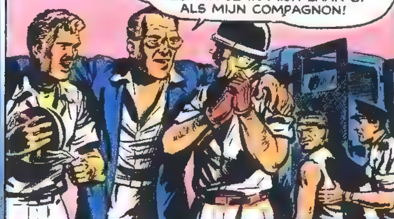

MET EEN GROTE VOORSPRONG KWAM DE METEOOR ALS EERSTE AAN.
HET IS RAWLEY IN DE METEOOR!

DE EERSTE DIE HEN FELICITEERDE WAS MENEER CALEY, DIRECTEUR VAN HUN FABRIEK.
METEOOR
MIJN COMPLIMENTEN, JONGENS!

MAAR ER WAS NOG IETS DAT TED BEZIGHIELD.
ALS U HET GOEDVINDT GA IK EVEN TERUG NAAR DE KUSTWEG. ER IS DAAR EEN ONGELUK GEBEURD!
GOED, IK GA MEE!

TOEN ZE DE PLAATS VAN HET ONGELUK BEREIKTEN, WERD JUIST EEN VAN DE SLACHTOFFERS NAAR BOVEN GEBRACHT.
DIE MAN DAAR, DAT... DAT IS PAUL DUGAND, MIJN VERTEGENWOORDIGER IN FRANKRIJK!
WIJ KENNEN HEM ALS MENEER EXE!

IK WIST DAT JE RAWLEY TOT JE COMPAGNON ZOU MAKEN ALS HIJ DE RACE WON! MAAR DAT WILDE IK NIET: IK WOU JE COMPAGNON WORDEN!
JE BENT EEN DWAAS! NU HEB JE AL JE KANSEN VERGOOID!

CALEY WENDDE ZICH TOT TED...
DUGAND HAD GELIJK! NU JE DE RACE GEWONNEN HEBT, NEEM IK JE IN MIJN ZAAK OP ALS MIJN COMPAGNON!

DIE AVOND WERD ER FEEST GEVIERD...
IK BRENG EEN TOOST UIT OP DE WINNAARS, TED RAWLEY EN TOM BOYCE!
BRAVO!
DANK U WEL, HEREN!
EINDE

De straalschoenen van professor Papplkoff

Vervolg van blz. 15

die juist weer binnenkwam met een doos onder de arm. De kinderen keken vol spanning toe hoe de professor de doos op de grond zette en het deksel eraf deed. Hij knielde neer en haalde een paar zware, lompe schoenen te voorschijn. „Een beetje groot," zei hij met een peinzende blik op Leo's voeten, „maar dat was nodig om de straalpijpjes weg te werken. Kijk." Hij draaide een van de schoenen ondersteboven en nu zagen ze tot hun verbazing dat de zolen van ijzer waren en vol ronde gaatjes zaten. „Dat zijn de straalpijpjes," zei de geleerde, „en dit is de reactor." Hij pakte uit de doos een kleine koperen bol, niet groter dan een tennisbal. Die verbond hij met twee plastic slangetjes aan de schoenen. „Dat is alles," sprak hij vol trots. „De meeste uitvindingen zijn eenvoudig als ze eenmaal klaar zijn. Kom eens hier, jongmens." Leo kwam aarzelend overeind. „Jij mag als allereerste mijn straalschoenen testen," glunderde professor Papplkoff.

„Als eerste?" schrok Leo. „Bedoelt u dat niemand ze ooit eerder geprobeerd heeft?"

„Niemand kent deze uitvinding," verklaarde de geleerde eenvoudig. „En zelf ben ik te oud om nog zo hoog te vliegen."

„Vliegen?" vroegen de kinderen.

„Natuurlijk," legde de professor geduldig uit. „De wegen worden veel te vol; iedereen loopt iedereen in de weg, daarom heb ik de straalschoenen uitgevonden. Wacht, ik zal je laten zien hoe ze werken. Doe die ene natte schoen eens uit en trek de straalschoenen aan."

Een beetje ongerust deed Leo wat hem bevolen werd en even later stond hij in de grove schoenen, die hem veel te groot waren. Maar de oude heer reeg de veters stevig dicht en nu konden ze niet meer van zijn voeten glijden. Leo probeerde er voorzichtig een paar stappen mee te zetten, maar de schoenen wogen zwaar en zijn stappen dreunden op de houten vloer.

„Mooi zo," zei de professor, „nu gaan we de reactor aansluiten." Hij liet de koperen bol in Leo's broekzak glijden en leidde de plastic slangetjes langs zijn benen naar zijn schoenen. „En let nu op," zei professor Papplkoff enthousiast. „De koperen bal die je in je zak hebt, jongeman, is de pluskern. Daar mag je niet aan komen. En hier heb ik de minkern." Hij haalde nog een soort tennisbal uit de doos, geen koperen deze keer, maar een loden. „Deze minkern geef ik je straks in je hand, maar eerst zal ik je precies vertellen wat je ermee doen moet, anders gebeuren er ongelukken."

Leo huiverde. Hij vond het niets leuk als proefkonijn te moeten dienen voor een uitvinding, die deze vreemde geleerde zelf niet durfde proberen. Maar Irma en Tom keken vol spanning toe en de papegaai schreeuwde: „Nou gaat het gebeuren. Nou gaat het gebeuren. Pas op dat ie niet ontploft."

„Noko, hou je mond," beval de geleerde boos. „Er kan niets ontploffen." Geruststellend zei hij tegen Leo: „Als ik geen hoogtevrees had, zou ik de straalschoenen zelf geprobeerd hebben, maar ik krijg altijd duizelingen als ik boven vijftig meter kom."

„Boven. . . vijftig meter?" stotterde Leo en Tom vroeg ongerust of zijn broer gevaar liep.

„Helemaal niet," glimlachte professor Papplkoff. „Als hij maar precies doet wat ik hem zeg. Kijk, jongmens, je neemt deze loden reactor, de minkern, in je rechterhand en je houdt hem gewoon tegen de pluskern, die je in je broekzak hebt. Wat gebeurt er dan?"

Tom en Irma keken vol spanning naar Leo, die de loden bol van de geleerde aannam en hem aarzelend in de richting van zijn broekzak bewoog. Op hetzelfde ogenblik weerklonk een zacht gesis onder zijn schoenzolen en Leo voelde hoe hij rechtstandig van de grond werd opgetild, niet hoog, maar juist ver genoeg om vlak boven de vloer te zweven. „Het werkt. Het werkt," riep de geleerde ontroerd. „Ik heb altijd wel geweten dat het lukken zou."

„Hij zweeft," riep Irma ontdaan. „Zie je dat, Tom? Hij zweeft boven de vloer."

Leo keek benauwd op hen neer. Hij voelde zich precies een te zware ballon, aarzelend tussen dalen en stijgen. „W-w-wat nu?" stotterde hij. „Ik. . . ik blijf toch maar liever op de grond."

„Dat kan," zei professor Papplkoff. „Hou je heel rustig en maak geen enkele onverwachte beweging. Je hebt de minkern iets te hoog, daarom zweef je nu al boven de tafel uit. Laat de loden kern voorzichtig iets zakken en je daalt weer tot vijf à zes centimeter boven de grond."

Leo gehoorzaamde en daalde rechtstandig totdat hij nog juist iets boven de vloer zweefde. Het gesis onder zijn straalschoenen hield aan en het vreemde, zwevende gevoel bleef ook.

„Nu moet je de minkern een heel klein eindje naar voren bewegen," zei de professor, „dan zul je merken dat je vooruitgaat zonder dat je je voeten hoeft te verzetten."

Leo deed het; het volgende ogenblik zweefde hij op Tom af en kwam vlak voor hem tot stilstand. Tom en Irma klapten enthousiast in de handen en Leo begon er nu aardigheid in te krijgen.

„Je ziet hoe eenvoudig het is," lachte de geleerde. „De pluskern volgt altijd de minreactor. Hou je ze tegen elkaar, dan blijf je juist boven de grond zweven. Wil je vooruit, dan beweeg je de minkern vooruit. Je kunt hem ook achteruit of opzij bewegen; de pluskern zal altijd volgen. En wil je omhoog, hef dan je hand op, waarin de minkern zich bevindt. Doe het maar eens, jongmens."

Een beetje te schielijk stak Leo zijn hand op en het volgende ogenblik stootte hij zijn hoofd tegen het plafond. „Voorzichtig. Voorzichtig," riep professor Papplkoff. „De reactor werkt zeer snel."

„Dat heb ik in de gaten," zei Leo verbluft. „En hoe moet het nu verder?"

„Altijd zeer langzaam de gewenste richting aangeven met de minkern," onderwees de professor hem. „De pluskern volgt dan vanzelf."

Leo probeerde het en jawel, hoor, het volgende ogenblik zweefde hij op zijn sissende straalschoenen weer tussen de anderen in.

„Pas op dat ie niet ontploft," schreeuwde de papegaai. „Pas op dat ie niet ontploft."

Maar niemand dacht meer aan ontploffen. Enthousiast klopte Tom zijn broer op de schouder en Irma juichte dat zij nooit zo iets gezien had. De geleerde was diep ontroerd. „Ik heb het altijd wel geweten," zei hij schor. „Ik heb altijd wel geweten dat ik de mensen van hun vermoeide voeten kon verlossen en alle verkeersproblemen ineens uit de weg kon ruimen."

„Verkeersproblemen?" vroeg Leo.

„Natuurlijk," antwoordde de oude heer. „Jij bent een pionier, jongmens. Jij bent mijn zwevende reclame. Als alle mensen Papplkoffs straalschoenen gaan dragen, hebben we geen verkeerswegen en geen auto's meer nodig en in de lucht is veel meer ruimte." Hij keek naar het raam. Het regende niet meer en het onweer rommelde nog slechts zachtjes in de verte. „Kom mee," juichte hij. „Je kunt de straalschoenen buiten ook weleens proberen."

„Hij ontploft," schreeuwde de papegaai hun na. „Je zult zien dat ie ontploft."

Maar niemand luisterde naar het beest. Buiten druppelden de bomen nog na van de regen; de natuur ademde rust en vrede.

„Pas op, pas op. Niet zo snel!" hoorde hij de professor diep onder zich roepen.

Slechts het gesis van Leo's straalschoenen verbrak de stilte.

„Jullie kunnen niet ver verdwaald zijn," zei professor Papplkoff, „want ik woon niet zo diep het bos in. Als mijn pionier even tot boven de bomen wil stijgen, wed ik dat hij de huizen van het dorp kan zien en jullie de juiste richting wijzen."

Tom en Irma hielden de adem in. Ze keken bezorgd naar de hoge bomen rond het huis. Maar Leo, overmoedig door het vreemde avontuur, stak schielijk zijn hand met de loden bol in de hoogte en als een pijl uit de boog suisde hij omhoog, tussen ritselende bladeren door en boven de druipende boomkruinen uit. Hoger en hoger gierde hij op zijn straalschoenen de lucht in. „Pas op. Pas op. Niet zo snel," hoorde hij de professor diep onder zich riepen. „Leo, kom terug," schreeuwden Tom en Irma, maar de geluiden vervaagden en tenslotte was er niets meer dan het gesis van de op hol geslagen straalschoenen. De schrik sloeg Leo om het hart. Toen hij naar beneden keek, zag het bos er uit als een veldje boerenkool en het kerkje en het dorp aan de rivier waren zo klein als speelgoed. Wild zwaaide hij met zijn armen om de reactor tot dalen te dwingen, maar het enige gevolg was dat hij als een mallemolen om zijn eigen as begon te wentelen en zo duizelig werd dat hij alle gevoel voor richting kwijtraakte. Wanhopig trachtte hij zich te herinneren wat de professor gezegd had over het besturen van de schoenen. O ja, de minkern volgt altijd de plus... Nee, de pluskern volgt altijd de minkern en geen schielijke bewegingen maken.

Met de moed der wanhoop hield hij zijn arm met de loden bol recht naar voren gestrekt en de draaiende beweging nam een einde. Leo merkte dat hij nu met grote snelheid recht naar beneden suisde. Hij zag het dorp diep onder zich liggen, maar de kerk en de huisjes groeiden... groeiden... tot hij plotseling besefte dat hij zo midden op het kerkplein te pletter zou slaan.

In de ene seconde dat hij over het kerkplein had gesuisd had hij de mensen uit hun huizen zien rennen, maar hij was te snel voorbij om te zien of oom Gerard en tante Truus erbij waren. Nu zoefde hij dwars door een laaghangende wolk en kwam er kletsnat aan de andere kant weer uit, waar de zon hem warm in het gezicht scheen. „Als die professor Papplkoff nóg eens iets weet," smaalde hij. „Laat hij voortaan zélf zijn uitvindingen testen. Ik vind dit niet leuk meer." En woedend slingerde hij de loden bol zo ver mogelijk weg... Te laat besefte hij dat hij daarmee zijn laatste kans op redding verspeeld had. Nu de minkern verdwenen was, deed ook de pluskern geen dienst meer. Het gesis onder zijn schoenen hield op en Leo begon als een baksteen naar beneden te vallen, dwars door de natte wolk en steeds maar dieper. Snel, steeds sneller viel hij en de adem werd hem afgesneden. Hals over kop buitelde hij het boerenkoolbosje en de speelgoedhuisjes tegemoet. Maar de huisjes verdwenen achter de bosrand en het bos groeide... groeide... tot hij met een vreselijke schreeuw dwars door de krakende boomtakken tuimelde. Hij viel door het dak van professor Papplkoffs huis en plofte neer in de leren fauteuil, waarin zijn griezelig avontuur begonnen was...

Verschrikt keek hij op. Tom stond over hem heen gebogen en schudde hem door elkaar. „Word toch wakker, luilak," lachte Tom. „Het onweer is al lang over en we gaan naar huis."

„Naar... huis?"... hakkelde Leo. Ongelovig keek hij om zich heen. Toen begon hij zich de ogen uit te wrijven.

„Waar wou je anders heen?" giechelde Irma. „Meneer Papplkoff zal ons de weg wijzen; het is maar een klein eindje naar het dorp."

„Ja..." zuchtte Leo, nog nahuiverend van zijn verschrikkelijke val, „het dorp ligt hier vlak achter de bosrand. Verdraaid... ik geloof... dat ik... dat ik gedróómd heb." Hij keek ontsteld naar zijn voeten. Die staken niet in straalschoenen, maar doodgewoon in een sok en een natte schoen. Hij wendde teleurgesteld zijn blik naar professor Papplkoff, die hem vrolijk stond aan te kijken.

„Hebt u nooit... straalschoenen uitgevonden, meneer?" vroeg hij aarzelend.

„Straalschoenen?" lachte de oude heer. „Wat zijn dat voor dingen, jongmens?"

„Och nee, het was zo maar een vraag," zei Leo beschaamd en met een zucht van teleurstelling kwam hij overeind en volgde de anderen naar de deur. „Ziet u... het zou toch wel gemakkelijk zijn," peinsde hij, terwijl hij een beetje kreupel tussen de professor en Tom voortsjokte over het bospad. „Je hoeft gewoon maar een koperen pluskern te maken en een loden minkern. En dan nog een paar schoenen met straalpijpjes onder de zolen. Net zo iets als een hoovercraft, maar dan in het klein."

Tom en Irma keken hem met open mond aan, maar de professor lachte fijntjes. „Ik zal er eens over denken," beloofde hij. „Maar kijk, hier ligt een gewone schoen op de weg; zou je daar maar niet vast mee beginnen?"

Leo rende naar zijn verloren schoen, die half vol water stond van de hevige plensbui. Nu kon hij de anderen weer goed bijhouden en even later wees de vriendelijke professor hun de wegsplitsing die ze hadden te volgen om het dorp te bereiken.

„Hier is jullie dwaaltocht begonnen," lachte de oude heer. „Als jullie nu maar niet links of rechts afslaan, ben je binnen tien minuten weer in de bewoonde wereld. Ik groet jullie." Hij lichtte zijn hoedje en keerde terug naar zijn huis.

„Wat een lieve oude man," zei Irma, terwijl ze de professor nakeken.

„Ja," mompelde Tom, „ik ben blij dat wij nu eens een echte uitvinder gezien hebben, al begreep ik niet veel van de dingen die hij vertelde."

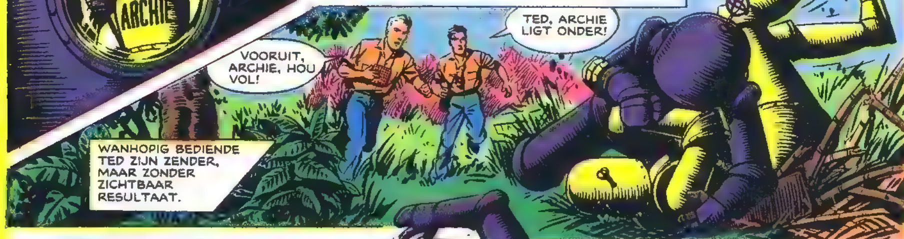
Hij keek verwijtend naar zijn broertje. „En jij was nog zo onbeleefd om midden onder het gesprek in slaap te vallen," zei hij minachtend.

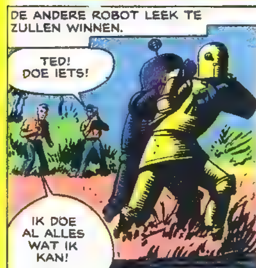
„Maar daardoor heb ik dan ook de straalschoenen van professor Papplkoff mogen testen," pochte hij en nog nagenietend van zijn droom slofte hij naast de anderen voort.

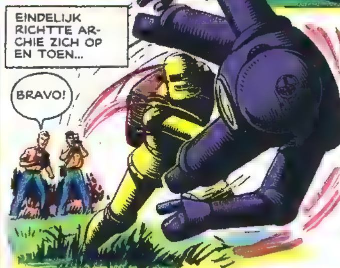
De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WAREN IN INDOCHINA OP ZOEK NAAR EEN GEHEIMZINNIGE VUURSPUWENDE KREEFT. OPEENS DOOK ER EEN VREEMDE ROBOT OP...

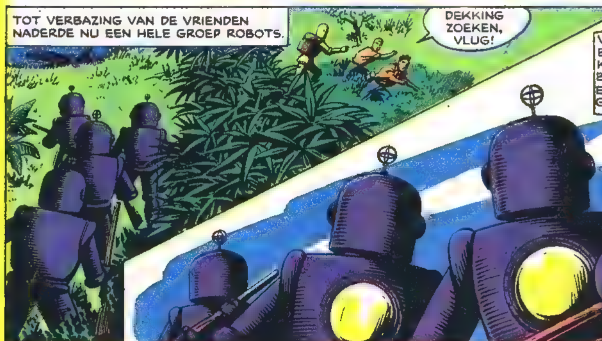

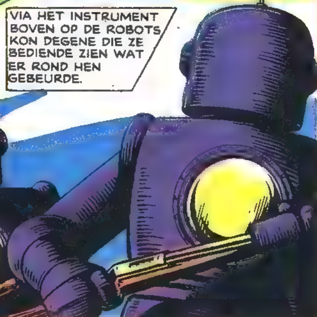

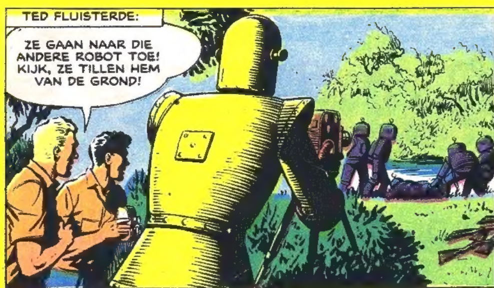

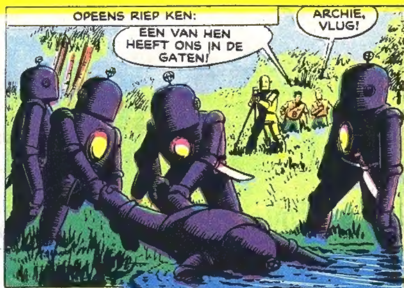

TED FLUISTERDE:
ZE GAAN NAAR DIE ANDERE ROBOT TOE! KIJK, ZE TILLEN HEM VAN DE GROND!

OPEENS RIEP KEN:
EEN VAN HEN HEEFT ONS IN DE GATEN!
ARCHIE, VLUG!

VLUG LIEPEN DE ROBOTS NAAR HUN GEWEREN.
IK ZAL ARCHIE MAGNETISCH MAKEN!

HIERDOOR KON ARCHIE DE GEWEREN NAAR ZICH TOE TREKKEN.

HIJ GOOIDE ZE WEG EN GREEP EEN BOOM.
VLUG, ZE GAAN HEM AANVALLEN!

MAAR ARCHIE WAS HEN JUIST VOOR.
GOED ZO, ARCHIE! MAAK ZE ONSCHADELIJK!

EVEN LATER BRAK DE BOOM...

NU WAS ARCHIE WEERLOOS.
TED, ZE SLUITEN HEM IN!

ARCHIE WERD OPGETILD EN...
ZE DRAGEN HEM WEG! NU ZIJN WE VERLOREN!

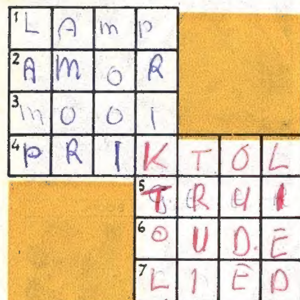

RAZENDSNEL WERKTE TED AAN ZIJN ZENDER.
WE HEBBEN MAAR ÉÉN KANS. IK VERANDER DE GOLFLENGTE VAN MIJN ZENDER. MAAR OF HET ZAL HELPEN IS NOG DE VRAAG!

Dubbel tovervierkant

Als je de hieronder gevraagde zeven woorden van links naar rechts goed hebt ingevuld, moet je dezelfde woorden ook van boven naar beneden kunnen lezen.

1 Verlichting
2 Myth. god der liefde
3 Fraai, schoon
4 Speelgoed (7 letters)
5 Afkorting van Geertruida
6 Bejaard iemand
7 Zangstuk

Namenpuzzel

M . . S E . L L .
. . P . . H A G E N
. M S T E R . . .
. . R L IJ .
. . G . . R S

Als je op de plaats van de puntjes de juiste letters zet, krijg je de namen van vijf bekende steden. Het bijzondere is, dat de ontbrekende letters telkens een meisjes- of jongensnaam vormen.

Puzzelsommen

(1—m) + (2—l) + (3—t) + (4—i) = onkruid
(5—t) + (6—i) + (7—t) + (8—n) = sierplant

Om deze sommen „uit te rekenen" ga je als volgt te werk. Je laat je om te beginnen niet in de war brengen door al die tekens. Je doet precies wat er staat. De tussen haakjes geplaatste cijfers verwijzen telkens naar een woord in de omschrijving, en waarvan je dan de bij het cijfer genoemde letter moet aftrekken. Je krijgt dan in beide gevallen als uitkomst vier lettergrepen, die samen de gevraagde woorden vormen.

1. Verre van slim
2. Huid
3. Visgerei
4. Ovale, meestal zinken bak
5. Huisdier
6. Vlijtig insekt
7. Zijden bandje voor haarstrik
8. Naaldboom

Oplossing vliegtuigherkenning van bladzijde 16-17

1 Lockheed F-104 G Starfighter, Duitsl.
2 Hawker Hunter F 6, België
3 Convair F-102 Delta Dagger, Amerika
4 Republic F-84 Thunderstreak, Denemarken
5 Fiat G 91, Italië
6 Saab-35 F Draken, Zweden
7 English Electric Lightning, Engeland
8 G.A.M. Dassault Mirage IV A, Frankrijk

OPLOSSING PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Fruitpuzzel

Van links naar rechts: ABRIKOOS, BRAAM, PEER, MOERBEI, CITROEN en KERS.

Van boven naar beneden: AALBES, APPEL, BANAAN, FRAMBOOS, PERZIK en MOREL.

Aanvulpuzzel

1 B E . E R
2 B A . A K
3 B R . E S
4 G E . E L
5 M O . O R
6 S T . A L
7 T E . E N

Dit zijn zeven gewone woorden van vier letters. Maar er is toch iets mee aan de hand, want je ziet wel, dat in het midden van elk woord een ruimte opengelaten is. Nu moet je weten, dat er telkens één letter, en wel de middelste, tussenuit gevallen is. Je moet de woorden dus aanvullen door er op de open plaatsen één letter bij te zetten. Het moeten woorden worden volgens onderstaande omschrijvingen. De toegevoegde letters moeten van boven naar beneden gelezen de naam vormen van een mooi, doorzichtig materiaal.

1 Voorwerp om uit te drinken
2 Houten loods
3 Stevige wind
4 Soort zweep als strafwerktuig
5 Aandrijfmechanisme
6 Gehard ijzer
7 Verbouwen van graan e.d.

Dubbelwoorden

Hier zijn weer eens wat woorden met twee betekenissen, die, zoals je wel opgemerkt zult hebben, nogal vaak in onze taal voorkomen. De eerste betekenis van deze dubbelwoorden is al gegeven, zodat alleen de tweede ingevuld moet worden.

1. KLAAR betekent gereed, maar ook...
2. SLOOP betekent overtrek, maar ook...
3. HAAST betekent spoed, maar ook...
4. WEL betekent bevestiging, maar ook...
5. KIEL betekent kledingstuk, maar ook...
6. LOF betekent eerbetoon, maar ook...

Dagboek *van de geschiedenis*

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

(29)

13 SEPTEMBER 1959 VIELEN DE EERSTE DOOR MENSENHANDEN GEMAAKTE VOORWERPEN OP DE MAAN. VLAK VOORDAT HET RUSSISCHE RUIMTESCHIP „LOENIK II" OP DE MAAN TE PLETTER SLOEG, STOOTTE HET TWEE METALEN BOLLEN UIT, DIE BESTONDEN UIT TWEEËNZEVENTIG SEGMENTJES EN EEN WIMPEL. OP ELK DAARVAN STONDEN HET RUSSISCHE WAPEN EN DE DATUM.

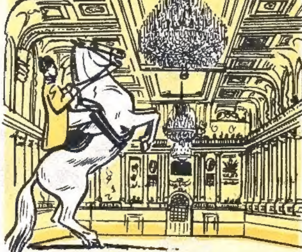

13 SEPTEMBER 1956 WERD HET LAATSTE GAT IN DE NEGENTIG KILOMETER LANGE RINGDIJK RONDOM DE IJSELMEERPOLDER OOSTELIJK FLEVOLAND GEDICHT. DAT IS EEN ONDERDEEL VAN DE ZUIDERZEEWERKEN, DIE TOT DOEL HEBBEN DE VOORMALIGE ZUIDERZEE LANGZAMERHAND DROOG TE LEGGEN DOOR DE VORMING VAN VIJF POLDERS. ER ZIJN ER NU DRIE GEREED.

13 SEPTEMBER 1957 WERD HET EILAND MARKEN IN HET IJSELMEER NA EEUWENLANGE AFZONDERING DOOR EEN DIJK MET HET VASTELAND VERBONDEN.

14 SEPTEMBER 1812 TROK EEN GROOT FRANS LEGER ONDER AANVOERING VAN KEIZER NAPOLEON MOSKOU BINNEN. DE RUSSEN STAKEN DE STAD IN BRAND. TIJDENS EEN VELDSLAG OP 7 SEPTEMBER, TOEN EEN RUSSISCH LEGER PROBEERDE DE FRANSE TROEPEN TEGEN TE HOUDEN, HAD NAPOLEON AL DERTIGDUIZEND SOLDATEN VERLOREN. OP 19 SEPTEMBER MOEST NAPOLEON MOSKOU WEER PRIJSGEVEN, WAARNA HET UITGEPUTTE LEGER DE TERUGTOCHT ONDERNAM. DUIZENDEN STIERVEN ONDERWEG VAN HONGER, KOU EN ELLENDE.

14 SEPTEMBER 1735 WERD IN WENEN DOOR KEIZER KAREL VI DE SPAANSE RIJSCHOOL MET EEN GROOTS CARROUSEL (PAARDENSPEL) INGEWIJD. DEZE HOGESCHOOL VOOR PAARDEN BESTAAT NOG STEEDS. EEN BESCHRIJVING VAN DEZE RIJSCHOOL STAAT IN SJORS NR. 33 VAN DIT JAAR.

14 SEPTEMBER 1321 OVERLEED DE GROTE ITALIAANSE DICHTER DANTE ALIGHIERI. HIJ IS EEN DER MEEST VERHEVEN GEESTEN, DIE ER IN DE WERELDLITERATUUR TE VINDEN ZIJN.

15 SEPTEMBER 1935 WERDEN IN DUITSLAND DOOR DE NATIONAAL-SOCIALISTISCHE REGERING (DE NAZI'S) DE NEURENBERGER RASSENWETTEN AFGEKONDIGD. DAARIN STOND, DAT DE JODEN MENSEN VAN EEN LAAG RAS WAREN. TOT HET EINDE VAN DE OORLOG IN 1945 WAS HET DUITSERS VERBODEN MET JODEN TE TROUWEN OF BIJ HEN IN DIENST TE ZIJN. DOOR DEZE WETTEN WERDEN DE JODEN GEKNECHT, VERNEDERD, VERDREVEN EN GEVANGENGENOMEN. ZE WERDEN GEDWONGEN EEN JODENSTER TE DRAGEN EN MOESTEN IN SPECIALE WIJKEN VAN EEN STAD WONEN, DE GETTO'S. IN MEI 1941 WERD DOOR HITLER HET BESLUIT GENOMEN ALLE JODEN UIT TE ROEIEN. HIJ BEGON MET DE JODEN IN DUITSLAND EN DE DOOR DUITSLAND BEZETTE GEBIEDEN. IN DAARVOOR SPECIAAL ONTWORPEN EN GEBOUWDE KAMPEN WERDEN ONGEVEER VIJF MILJOEN JODEN DOOR HONGER, MISHANDELING, FOLTERING, DOODSCHIETEN EN VERGASSEN OM HET LEVEN GEBRACHT.

15 SEPTEMBER 1830 REED IN ENGELAND DE EERSTE TREIN TUSSEN LIVERPOOL EN MANCHESTER. HIJ BESTOND UIT ACHT WAGONS, GETROKKEN DOOR EEN LOCOMOTIEF, DIE ONTWORPEN WAS DOOR DE ENGELSMAN STEPHENSON. DE FEESTVREUGDE VAN DE HOGE PASSAGIERS VERSTOMDE TOEN EEN VAN DE GASTEN, EEN PARLEMENTSLID, DOOR DE TREIN WERD OVERREDEN. BIJ DE AANKOMST IN MANCHESTER WERDEN DE RIJKE GENODIGDEN DOOR DE STRAATARME INWONERS UITGEJOUWD. DE TREIN DEED NEGENTIG MINUTEN OVER HET VIJFENVIJFTIG KILOMETER LANGE TRAJECT.

16 SEPTEMBER 1960 WERD DE VERLOVING BEKENDGEMAAKT VAN KONING BOUDEWIJN VAN BELGIË MET DE SPAANSE DOÑA FABIOLA DE MORA Y ARAGÓN.

16 SEPTEMBER 1960 KREEG DE BEKENDE ENGELSE AUTOCOUREUR DONALD CAMPBELL TIJDENS EEN POGING MET ZIJN **BLUE BIRD** HET WERELDSNELHEIDSRECORD VOOR AUTO'S TE BREKEN EEN ONGELUK. DE TIEN METER LANGE, DOOR EEN STRAALMOTOR AANGEDREVEN AUTO, DIE OP DAT MOMENT EEN SNELHEID VAN VIERHONDERDVIJFTIG KILOMETER HAD, SLOEG DRIE KEER OVER DE KOP. CAMPBELL WERD GEWOND UIT HET WRAK GEHAALD. HIJ IS NU IN AMERIKA BEZIG OM TE PROBEREN MET EEN NIEUWGEBOUWDE **BLUE BIRD**, DIE TIEN MILJOEN GULDEN HEEFT GEKOST, HET WERELDRECORD TE BREKEN.

18 SEPTEMBER 1944 REDDE DE VERZETSSTRIJDER JAN VAN HOOF UIT NIJMEGEN DE WAALBRUG DOOR TIJDENS EEN GEALLIEERDE GESCHUTSBESCHIETING DE BRUG OP TE KRUIPEN. HIJ SNEED DE ONTSTEKINGSDRADEN VAN DE SPRINGLADINGEN DOOR, WAARMEE DE DUITSERS DE BRUG DE LUCHT IN WILDEN LATEN SPRINGEN. ZO VIEL EEN DER GROOTSTE EUROPESE BRUGGEN ONBESCHADIGD IN HANDEN VAN DE GEALLIEERDEN. EEN DAG LATER WERD EEN BRITSE PANTSERWAGEN, WAARIN JAN VAN HOOF ALS TOLK ZAT, DOOR DUITS ANTITANKGESCHUT GERAAKT. DE TWEE ENGELSE INZITTENDEN WERDEN GEDOOD. JAN WERD IN ZIJN BEEN GESCHOTEN. TOEN DE DUITSERS ZIJN ARMBAND VAN DE BINNENLANDSE STRIJDKRACHTEN (DE ONDERGRONDSE) ZAGEN, SCHOTEN ZE HEM TER PLAATSE DOOD.

17 SEPTEMBER 1944 BEGON EEN DER GROOTSTE TRAGEDIES VAN DE LAATSTE OORLOG. BOVEN ARNHEM WERDEN DUIZENDEN ENGELSE EN POOLSE PARACHUTISTEN AFGEWORPEN, DIE MOESTEN PROBEREN DE BRUGGEN OVER DE RIJN, MAAS EN WAAL IN HANDEN TE KRIJGEN. ZIJ MOESTEN DIE DAN BEZET HOUDEN, TOTDAT GEALLIEERDE TROEPEN UIT ZUID-NEDERLAND HEN BEREIKT ZOUDEN HEBBEN. TIJDENS HEVIGE GEVECHTEN MET STERKE DUITSE TROEPEN WERDEN ZE GROTENDEELS VERNIETIGD. EEN HANDJEVOL WIST OVER DE RIVIEREN DE EIGEN LINIES TE BEREIKEN.

17 SEPTEMBER 1934 STORTTE PRINS BERNHARD IN EEN DUITS MEER ALS PASSAGIER IN EEN TWEEPERSOONS LESVLIEGTUIG VAN DE DUITSE LUCHTMACHT. DE PILOOT VLOOG TE LAAG EN RAAKTE HET WATER, WAARDOOR HET VLIEGTUIG UIT ELKAAR SPATTE. DE PRINS WERD LICHT GEWOND IN EEN ZIEKENHUIS OPGENOMEN.

18 SEPTEMBER 1961 STORTTE HET VLIEGTUIG VAN DAG HAMMARSKJÖLD, SECRETARIS-GENERAAL VAN DE VERENIGDE NATIES, IN NOORD-RHODESIA DOOR ONBEKENDE OORZAAK NEER. HAMMARSKJÖLD KWAM MET DE BEMANNING OM HET LEVEN. HIJ WAS BEZIG EEN OPLOSSING TE VINDEN VOOR HET GESCHIL IN KONGO. HIJ WERD OP 29 SEPTEMBER MET GROTE EER IN UPPSALA (ZWEDEN) BEGRAVEN. IN 1961 KREEG HIJ DE NOBELPRIJS VOOR DE VREDE.

19 SEPTEMBER 1944 WERD DE BEKENDE OORLOGSVLIEGER GUY GIBSON BOVEN NEDERLAND NAAR BENEDEN GESCHOTEN. ONDER ZIJN LEIDING WERDEN DE GROTE STUWDAMMEN IN HET DUITSE RUHRGEBIED STUKGEGOOID (ZIE SJORS NR. 19-1963 BLZ. 31). DEZE GROTE OORLOGSVLIEGER LIGT IN STEENBERGEN (N.-BR.), WAAR ZIJN VLIEGTUIG NEERSTORTTE, BEGRAVEN.

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.